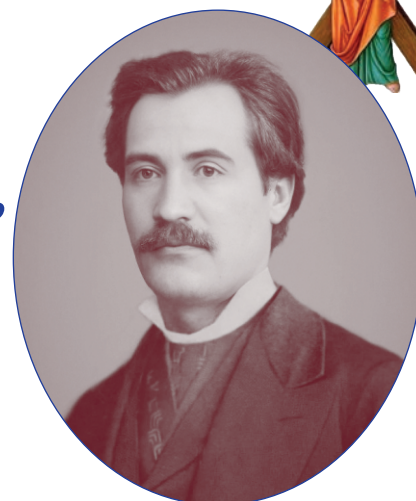

Sf. Arhangheli Mihail și Gabriel sunt sărbătoriți pe 8 noiembrie. Mihail a fost cel care l-a învins pe Satana, în fruntea armatelor îngerești. Gabriel este mesagerul care aduce veștile importante. Arhanghelul Gabriel (Gavril-Gavriil) este, alături de Arhanghelul Mihail, unul dintre cei mai importanți îngeri în cadrul tradiției iudeo-creștine și a celei islamice. Pe 30 noiembrie, data la care a fost executat la Patras, e comemorat Sf. Apostol Andrei cel care a adus Evanghelia în România.

Cronica Timpului

Motto:
„Societatea e mișcare,
statul e stabilitate!”

Mihai Eminescu
1850-1889

Uniunea Ziaristilor
Profesioniști din România

Publicație de cultură, atitudine și performanță

Anul XI
nr. 126-127
Noiembrie -
Decembrie
2025

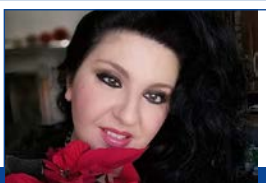
Așa grăit-a EMINESCU!... (6)
✍ Nicolae VASILE
Pagina 2

**Românii și sentimentul unității/
unicității etnice
Conștiința de neam**
✍ George COANDĂ
Paginile 6 și 7

CHE BELLA VOCE! (V)
- În vâltoarea apelor -
✍ Santuzza TĂLMĂCEANU DINESCU
Paginile 8 și 9

**Soprana română,
Roxana Cetali
„A doua Maria Callas a lumii”**
✍ Georgiana ȘTEFĂNESCU
Pagina 15

**Când știința,
devine cultură...**
✍ Constantin S. SIMION
Paginile 20 și 21

**Trofee mondiale
la canotaj și haltere**
✍ Radu LEVĂRDĂ
Pagina 22

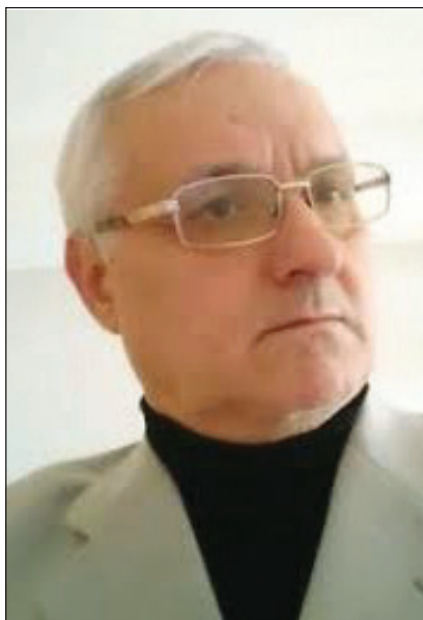
**Recunoașterea persoanei
juridice străine**
✍ Avocat Mariana-Daniela BĂDESCU
Pagina 23

**COVER prezintă patru
artiști români**
✍ Vergil COJOCARU - COVER
Paginile 11,12,13,14,24

**Cu voia Lui Dumnezeu și rugăciunea unui întreg popor s-a săvârșit,
CATEDRALA NAȚIONALĂ!**
În anul 1878, după obținerea independenței, Eminescu împreună cu Slavici, au scris în Ziarul Timpul un articol plin de entuziasm pentru viitorul țării, care, spuneau ei, ar fi trebuit marcat prin ceva mare, ceva care să rămână pe veci. Aceasta urma să fie Catedrala Mântuirii Neamului.
După 147 de ani, prin voința națiunii române, dorința li s-a împlinit, în anul în care Patriarhia Română a sărbătorit 100 de ani. Catedrala Neamului este cel mai impozant lăcaș de rugăciune și slujire, din lume, al creștinilor ortodocși!

Așa grăit-a Eminescu!... (6)

Iertarea

Nicolae VASILE, editor senior

Eminescu era un cunoscător profund al situației economice și sociale a țării în ansamblul său, dar și al oamenilor ca indivizi, în urma unor multiple activități prin care intră în contact direct cu aceștia. El a exprimat adesea multe critici la adresa românilor, în publicațiile sale literare și jurnalistice, deși îi iubea profund, motiv pentru care a căutat explicații filozofice, religioase etc. pentru ceea ce se întâmpla.

Esența filozofiei sociale este promovarea virtuții, prin găsirea unui raport favorabil al binelui în raport cu răul. Religiile, de asemenea, propovăduiesc binele. „De ce Christos este așa de mare? Pentru că prin iubire El a făcut cearta între voințe imposibilă.”¹, așa spunea Eminescu în anul 1880.

Și totuși!..., remarcă mai târziu: „De două mii de ani aproape ni se predică să ne iubim, și noi ne sfâșiem. De mai multe mii de ani Buddha-Cakya-Muni visează împăcarea omenirii, liniștea inimei și a minții, îndurarea și nepizmuirea, și cu toate acestea de tot atâtea mii de ani, de la începutul lumii, războaiele presură pământul cu sânge și cu cenușă. (...) Vedem cele bune și le aprobăm, dar urmăm cele rele.”

Caută să înțeleagă mai multe citând exemplul lui Faust: „De aceea Faust, în care se întrupează omenirea cu pofta, ambiția și deșertăciunea ei, dar și cu geniul și setea ei de știință, stând înaintea ultimei probleme, își toarnă venin dintr-o fiolă veche într-un pahar și voiește să-l bea ..., când iată că sună încet clopotele și cântecele de la Înviere ... și paharul îi cade din mână ... el e recâștigat pentru viață. Înviere-renaștere?”²

Pe vremea lui Goethe nu exista Teoria undulațiunii universale, a lui Vasile Conta, pe care Eminescu o cunoștea, a scris despre aceasta, iar pe vremea lui Eminescu, nu exista Teoria sistemelor, o

teorie matematică, ce stă la baza modelului filozofic Sistemismul³, care explică ciclicitatea majorității fenomenelor din natură. În marea majoritate a cazurilor, un proces care are o țintă evoluează spre aceasta în mod ciclic. Există și evoluții exponențiale, dar acestea sunt cazuri ideale, excepții foarte rare. Oamenii normali sunt ciclici, doar sfinții sunt exponențiali. Ar fi fost toți oamenii sfinți, dacă Adam și Eva nu ar fi fost izgoniți din Rai.

În termeni filozofici o alternanță negativă a unui fenomen ciclic reprezintă o cădere din bine în rău, după care urmează una pozitivă, când are loc o urcare din rău în bine, iar în termeni religioși, după o cădere în păcat urmează o iertare. Ca să fie și mai pe înțelesul zilelor noastre, când limbajul de calculator aproape că a devenit mai de înțeles decât cel curent, iertarea pentru un om este precum repornirea pentru calculator, metodă des folosită atunci când prietenul nostru electronic pare a o lua razna și nu ne mai ascultă comenzile.

Deci, Paștele, care există de când lumea, cu similitudini și-n alte religii de care Eminescu nu era deloc străin, prin învierea lui Isus Cristos simbolizează renașterea naturii sub toate formele acesteia, iar iertarea, instrumentul esențial din învățăturile lui Isus Cristos, reprezintă șansa oferită omului pentru revenirea lui la năzuințele spre mai bine. Altfel, fără iertare, la prima poticnire într-un eșec, omul ar fi supus pieirii.

Omul ciclic

Doamne, de mă rog la tine
o s-ajung în Rai poimăine,
ce fac azi și ce fac mâine?...

Gândește mereu la bine,
dar bazează-te pe tine,
nu pe speranțe deșarte
sau ajutoare divine!
Niciodată nu ceda
orice ți se va-ntâmpla!
Dacă cedezi când ți-e bine
nu-ți va fi bine poimăine,
dacă cedezi când ți-e rău,
va fi vai de capul tău.
Când îți merge, toți te-ascultă,
când nu-ți merge, toți te uită,
ia-o de la cap și luptă!
Alege-ți ținte multiple,
niciodată nu-s prea multe,
pe oricare o atingi
te ajută iar să urci.
Nu uita nici de părinți,
nu uita nici de bunici,
la fel ca ei o să ajungi.
Nu uita de Dumnezeu,
te va ajuta la greu.

Nicolae VASILE

1 Radu Mihai Crișan, Eminescu interzis. Gândirea politică, Editura TIBO, București, 2009, pag. 155.

2 D. Vatamaniuc, Eminescu Opere, Volumul III, Publicistică, Corespondență, Fragmentarium, Editura Univers Enciclopedic, 1999, Paștele, pag. 308-313.

3 Nicolae Vasile, Sistemismul, Editura Favorit, București, 2017.

Teodora MARIN, premiată la FOTOGEOGRAFICA 2025

Spectacol de lumină și culoare

Luna octombrie a fost marcată de spectacolul de lumină și culoare din cadrul Salonului Național de Fotografie „FOTOGEOGRAFICA 2025”, care a avut loc la Biblioteca Națională a României.

Cu acest prilej, a fost prezentat și catalogul Fotogeografica 2025, care conține fotografiile premiate pe cele trei secțiuni ale concursului –patrimoniul cultural, peisaj natural și wildlife, la categoriile elevi/studenti și open –și cele mai reușite lucrări din galeria foto a concursului.

Printre lucrările premiate se află și cea a Teodorei Marin, INIMA DIN APUSENI, realizată în deplasările făcute pe când era redactor la TVR Cultural, o perioadă de care își aduce aminte cu bucurie și nostalgie. Om de presă cu experiență acumulată preț de peste 20 de ani în Televiziunea Română, îi place să călătorească, să descopere locuri noi, să cunoască oameni și să le înțeleagă cultura. A avut șansa asta datorită profesiei!

Evenimentul a fost marcat și de o proiecție imersivă în Atriumul Bibliotecii Naționale, o colaborare audio-vizuală între FOTOGEOGRAFICA și colectivul de artiști video AMURAL.

Proiecțiile au introdus participanții într-un spectacol al naturii, al artei și tehnicii reflectate în expozițiile FOTOGEOGRAFICA și SURSA.

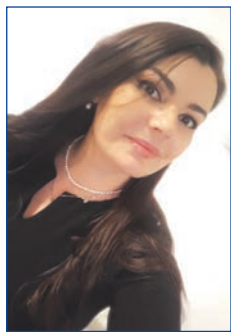
FOTOGEOGRAFICA este una dintre cele mai longevive și populare manifestări culturale la nivel național, prin care se promovează valorile patrimoniului natural și cultural.

fotografica

Teodora Marin
Inima din Apuseni (Rosa Montană, județul Alba)

România are o natură spectaculoasă, o moștenire culturală și o biodiversitate remarcabilă, dar toate acestea au nevoie de voci care să le facă vizibile. Într-un ocean de imagini digitale, FOTOGEOGRAFICA rămâne una dintre puținele platforme care caută sens, nu doar esteticism.

Seară metropolitană

Daniela BĂDESCU, editor senior

La 27 octombrie, Biblioteca Metropolitană București a găzduit o nouă ediție a „Serilor Culturale Românești”, proiect artistic organizat de Filiala „Cronica Timpului” a Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România.

Evenimentul a debutat cu un moment muzical de excepție, susținut la pian de Corina DIACONESCU, care a interpretat, într-o manieră proprie, piesa „Lonely Shepherd” compusă de James Last. Această ediție a fost dedicată scriitorilor Zaharia Stancu și Mihail Sebastian, celebrați în luna nașterii lor – octombrie. Invitatul special al serii a fost scriitorul Noru DOGARU, președintele Asociației Culturale „Zaharia Stancu”. Acesta a vorbit despre activitatea Asociației, amintind și omagiul organizat în memoria scriitorului, la 5 octombrie, cu ocazia împlinirii a 123 de ani de la nașterea sa, în comuna natală Salcia, județul Teleorman. În încheierea discursului său, Noru DOGARU a recitat poezia „Cântecul lebedei”.

Actrițele Doina GHÎTESCU, Marilena CARAGHIAUR și Daniela BĂDESCU au adus în atenția publicului versuri din opera lui Zaharia Stancu, prin momente de recitare expresive.

Despre personalitatea și opera lui Mihail Sebastian a vorbit prof. univ. dr. Nicolae VASILE, moderatorul evenimentului, în cadrul unei disertații sugestiv intitulată „Opt decenii de receptare postumă”. Au fost amintite legătura sa cu Nae Ionescu și polemicele privind identitatea și destinul scriitorului. S-a subliniat impactul lui Mihail Sebastian în dramaturgia românească, prin piese pre-

cum „Steaua fără nume” – ecranizată într-o coproducție româno-franceză în 1967, cu Marina Vlady în rol principal – și „Ultima oră”, montată pe scena Teatrului Național București, după dispariția autorului, sub direcția lui Zaharia Stancu. Un fragment din piesa „Steaua fără nume” a fost adus la viață de actrița Mariana ANGHEL și Cătălin PANĂ, iar Ion LORINCZI a recitat poezia „Artistul”, semnată de Nicolae VASILE. Cantautorul Cătălin PANĂ a oferit un moment încărcat de emoție cu piesa „Cântec șoptit”, pe versuri de Zaharia Stancu, interpretată la chitară, urmată de o melodie din repertoriul propriu. Talentata și expresiva soprană Dana-Irina GIJU a interpretat, cu vocea-i caldă, mai multe melodii, ultima fiind romanța „Ciobănaș cu 300 de oi”, pe versurile lui Pascal G. Alexandru și muzica lui Mihai Lydic. Publicul, sedus de acordurile binecunoscute, s-a alăturat artistei într-un final emoționant.

Conform tradiției, seara s-a încheiat cu un moment artistic oferit de Trupa „Teatrul NostruM'25 – UZPR, Filiala «Cronica Timpului»”. Sub coordonarea doamnelor Rodica SUBȚIRELU și Mariana ANGHEL, actrițele Daniela BĂDESCU și Mariana ANGHEL au interpretat cu farmec și umor sceneta „Milionarele de carton”, fiind răsplătite cu aplauze îndelungi.

Aplauzele repetate și atmosfera caldă au confirmat reușita unei serii memorabile, în care cultura a re-

unit oameni, emoții și tradiții, într-un spațiu dedicat spiritului.

Vă așteptăm cu drag la următoarea „Seară Culturală Românească”, în luna noiembrie, la Biblioteca Metropolitană București, str. Tache Ionescu nr. 4.

„Iubire în armată” o seară de comedie și recunoștință la Sala AGIR

Daniela BĂDESCU, editor senior

O seară dedicată bunei dispoziții, curajului și aplauzelor, în care umorul a devenit o punte între scenă și istorie. Teatrul, muzică și omagiu pentru cei care au făcut istoria României.

În ajunul Zilei Armatei Române, pe 24 octombrie 2025, Trupa de Teatrul AGIR – ImpACT ART a adus pe scena Sălii AGIR un spectacol dedicat militarilor români și memoriei istorice.

Spectacolul „Iubire în armată” a onorat eliberarea Transilvaniei de Nord, la 25 octombrie 1944, în urma bătăliei de la Carei — un reper al demnității și mândriei naționale. Alegerea de a celebra acest moment prin comedie și muzică a transformat seara într-o adevărată pledoarie pentru bucurie și apropiere față de public, iar atmosfera caldă din sală a arătat că spectatorii apreciază acest tip de demers artistic.

Deschiderea a aparținut actriței Doina GHÎTESCU, care a captat instantaneu atenția spectatorilor printr-un moment artistic în care umorul inteligent și autoironia fină au stârnit primele hohote de râs ale serii. A fost o intrare scenică energică, ce a stabilit legătura firească dintre scenă și sală.

Prima piesă, „Reabilitarea fațadei” de Jean-Michel Besson, în traducerea profesoarei Virginia UDATU, aduce în lumina reflectoarelor o situație plină de vervă: un general în rezervă își însoțește soția într-un cabinet de estetică, hotărât să facă „minuni ale întineririi”. Textul ironizează realități contemporane,

iar distribuția - Mariana ANGHEL, Daniela BĂDESCU, Daniel NEGUȚ și Cristian ZAHARIA - a reușit să surprindă cu umor diferența dintre intenție și rezultat, dintre aparențe și... fațade.

A doua parte a seriei ne-a purtat în universul savuros al lui Tudor Mușatescu, prin piesa „Garoafele lui Trandafir”. Un colonel bolnav, o ordonanță cu replică iute, o florăreasă, iubita colonelului și mama acesteia conturează un tablou comic în care disciplina militară se împletește cu tandrețea și încurcăturile sentimentale. Actrița Mariana ANGHEL, Daniela BĂDESCU, Viki CHIORPEC, Daniel NEGUȚ și Viorel SPETEANU au conferit personajelor naturalețe și ritm,

menținând atenția publicului trează și stârnind râsete consistente.

Interludiul muzical a funcționat ca un liant subtil între cele două

părți ale spectacolului. Iulia HARABAGIU, Cătălin-Mihai PANĂ și Daniel NEGUȚ au oferit interpretări calde și pline de sensibilitate.

Melodiile, tematice, cunoscute au fost redade într-o manieră care a amplificat emoția serii, publicul cântând împreună cu interpreții, ceea ce a întregit atmosfera de bună dispoziție și sărbătoare.

Publicul a răsplătit prin aplauze generoase efortul și implicarea artiștilor.

Prin „Iubire în armată”, Trupa ImpACT ART reamintește că teatrul poate fi, în același timp, divertisment și formă de omagiere a valorilor care ne definesc ca popor: memoria, curajul și recunoștința.

Trupa de Teatrul AGIR – ImpACT ART își dă din nou întâlnire cu publicul în luna decembrie 2025, la Sala AGIR (Bd. Dacia nr. 26, sector 2, București), pentru când va pregăti un program de scenete vesele și colinde, menit să introducă spectatorii în magia autentică a sărbătorilor de iarnă și să transforme sala într-un spațiu al bucuriei împărtășite.

Ina HÂRȘU**Biblioteca de cuvinte**

În biblioteca de cuvinte
O liniște profundă se așternea cuminte
Depozitar străvechi tăcutelor mistere
Răsare din trecut, ca și o adiere.

Unele îmbrăcate-n coperte învechite
Altele dezbrăcate, pe rafturi stau pitite.
Și ele au un suflet ce tremură de teamă,
Că ești grăbit și poate, nu le bagi în seamă.

Stau și-și așteaptă rândul
Sfioase, întrebându-și gândul:
Se mai gândește oare cineva la noi,
Sau așteptăm cuminți lumea de-apoi?

Strămoșii noștri au trecut pe aici,
Și mulți au viețuit trăind cuvinte
O moștenire ne-au lăsat sorginte
Chiar dacă nu i-am cunoscut pe toți.
Trecutul lor ne dăinuie în minte.

Călătoria lor prin veac apusă
Continuă în noi și mai departe
Suntem-tot ei-intrând pe altă ușă,
Și, sigur, noi citim aceeași carte.

Drumul spre Alba Iulia

Atâtea generații de țărani
Au dat tribut robiei peste ani,
Speranța lor pentru iubita glie
Era un crez în „Marea Românie“.

Pământul ud de lacrimi și de sânge,
Era vaiet de trup care se frânge,
Colbul în care-ngenuncheau românii,
Era țărâna ce odihnea străbunii.

Din jertfa celor mulți care-au căzut
Un ideal și-au făurit și scut.
Buciumul răsuna până în vale,
Netezind românilor cărare.

De peste munți, Criș, până sus
Speranța și credința n-au apus,
Curgând în valuri lin, cum curge seara
Români veneau spre Alba să-și întregească țara.

Relly Maria NICULESCU

I
O, tu, sonet, tu prinț al desfătării,
Cine, ca mine-ndrăgostită-i, cine?
Te-oi veșmânta în straie-alese, fine,
Mă ia cu tine-n zbor spre-albastrul zării.
Te-oi dezmierda așa cum știu mai bine!
Mă fură din cetatea-nsingurării,
Pe calul alb mă du la malul mării,
Ne-om pierde-apoi pe verzile coline.
Nu sunt prințesă, dar îți jur, iubite,
Să te împodobesc cu giuvaere,
Va să petrecem clipe inedite.
'Ți voi da ce nime' nu va să-ți ofere,
Te-oi onora-n mai marile elite,
Te voi 'nălța spre nemurite sfere!

IV
Mă torturezi cu-al ochilor albastru,
Sedusă-s de albastră torturare,
Aș vrea să fug dar, vezi, nu sunt în stare,
Supusă-s la al dragostei dezastru.
Încet, încet, mă simt zburând spre soare,
Mă depărtez de trupul meu sihastru,

În zborul lin mă-ngemănez c-un astru,
Oare visez, aievea este, oare?
De-ar fi, iubite-aievea ca să fie,
De-ar fi să știu că ții puțin la mine,
M-aș dezvăra de-a gândului trufie
Și ți-aș destăinui, cum știu mai bine,
Cu-a inimii – de jar – caligrafie,
Că dragostea-mi, pe drept, ți se cuvine.

VI
E lin precum izvorul, cu marea când se-adună,
E perlă diafană: sidef, fior, mătăasă,
E cânt de ciocârlie, ce-n zare, mlădioasă,
Îmbină raze, triluri, azurului cunună.
E verde murmurare de codru și, sfioasă,
E lira măiestrită ce, briza, o înstrună,
E-albastră simfonie de stele-n clar de lună,
E zbor șoptit de flutur, pe floare când se lasă.
Din Ceruri se prefiră cu modulații line,
E dor; căldură, rugă, lumină-ngemănate,
Cu-accente selenare ecoul, dulce, vine,
Sunt multe alte-n lume, o știu, dar dintre toate,
Armonioase-acorduri pot, sufletul, să-mpline:
Cu Dumnezeu, adesea, vorbesc pe înserate.

VII
Ești teiul ce-și plânge petalele, lin,
Ești mugur ce-nfloare, ești rază de soare,
Ești plopul din zare ce soață nu are,

Ești vis, ești dorință-al speranței deplin;
Al codrului freamăt de verde tu ești,
Ești vis, ești dorință, ești nimb de lumină,
Ești vântul ce-aleargă și-n taină suspină,
Ești frunza sfioasă, cercând la ferești;

Ești rugul iubirii, și fulger, și teamă,
Ești, fără de tihnă, al inimii zbucium,
Ești cântul ce curge din jalnicul bucium,
Ești susur de apă, amorului flamă;
Tristețe ai fost în amarul destin,
Ești nimb argintiu pe-un altar celestin.

XII
E toamnă, iar, sub cerul meu și plouă,
Iar florile iubirii s-au uscat,
Nu-i nimeni să-mi suradă, vechiul cat
A-mbătrânit de tot, s-a frânt în două.
A ruginit și el de multă rouă,
Ce-o plânse cerul trist și ne-mpăcat,
Astfel cum plâns-a sufletu'-mi cercat
De frig, de întuneric, de-amândouă...
El, Cerul, plânge, eu, cu Cerul, plâng,
Cad frunze-n agonie pe trotuare;
Of, suflute, nu te credeam nătâng!
Zâmbește amintirilor din Soare!
De-atâta „of!” puterile-mi se frâng,
Răzbește, dară, tu, de, trupu'-mi moare.

Mihaela CAZIMIROVICI

parcă
s-a strâns tot aerul
sub picioarele mele
mă urcă
și mă împinge să zbor
nu știu dacă vreau
să-l opresc
sau dacă pot
înțeleg doar
că voința lui
e și a mea

eo
libertate care mă
vindecă
dincolo de limitele acestui
veac
îi propun să facă ea
ceea ce eu nu am
curajul
să-mi recunosc

la chemarea
Lui
mă așez pe pietrele
vechi
de morminte
încrămenind printre toate
visurile neîmplinite ale
celorlalți
ale celor pierduți în timp
mi le-aleg pe-ale mele

și fug
fug până dau de marginea
pământului
ca să pot zbura liniștită

dacă aș
putea să-i râd
măcar
în față trecutului
l-aș mai vizita
încă mai caut printre
frunzele toamnei
ca să găsesc vreuna
vie
până ajung să înțeleg

îmi permit
da, îmi permit
să culeg de toate
și bune, și rele

și nebune
da, îmi permit
să înot alături de toți
și de buni, și de răi
și de nebuni
lumea rămâne astfel
întreagă, păcălită, mică
eu o las deoparte

peste timp
mi se așază
o ceață
atât de deasă încât
ajung
să pot să mă reculeg
direct
în mine
și plutesc prin lumea mea
nouă
pentru totdeauna

Muzeul Pietrei

din Sângeru Prahova

Cristian DAMIAN
Foto: Ileana DAMIAN

Lucian Avramescu s-a născut în satul Sângeru din județul Prahova. A absolvit liceul la Vălenii de Munte, iar Facultatea de Horticultură a făcut-o la Craiova, în 1971. A debutat în presa literară în 1970.

Dintre cele mai importante funcții pe care le-a ocupat au fost cele de redactor la "Orizont" din Vâlcea în perioada 1971-1978, șef de secție și redactor-șef adjunct la "Scânteia Tineretului".

În perioada 1981-1985, a condus cenaclul "Serbările Scânteii Tineretului", iar între 1986-1989 a fost redactor-șef al revistei "Slast" (S.L.A.S.T.), un supliment literar al ziarului "Scânteia Tineretului" coordonat de Ion Cristoiu.

După 1989, a fost fondator și redactor-șef al ziarului "Tineretul Liber", primul ziar tipărit în zilele Revoluției din 1989 în fosta Casă a Scânteii.

La 8 martie 1991, a fondat la București agenția de știri A.M. PRESS, prima agenție de presă cu capital privat din România postcomunistă. Numele agenției provine de la inițialele fondatorilor: poetul Lucian Avramescu și prozatorul Eugen Mihăescu.

Lucian Avramescu era licențiat în arhitectură peisagistică și ziaristică. A fost membru al Uniunii Scriitorilor din România din 1979.

Operele lui Avramescu au fost traduse și publicate în reviste literare sau în antologii din Polonia, Bulgaria, Rusia, Israel, China, Anglia, Irak, SUA, Germania, Franța, Olanda, Turcia, Iugoslavia. A fost tradus și în limba kurdă.[15]

Dintre cele mai importante volume de versuri, note de călătorie, antologii, eseuri și pamflete jurnalistice ar fi de menționat:

„Poeme“ (Editura Albatros, București 1975), „Stele pe dealuri“ (Editura Scrisul Românesc Craiova, 1976), „Transplantul de albastru“ (Editura Sport-Turism, București, 1976), „Un liber albatros“ (București, 1978), „Ei, aș! Spunea poetul“ (București, 1980), „Nu cer iertare“, trilogie (Editura Eminescu, vol. I-III, București, 1981-1985), „Această generație“ (Editura Athena, Grecia, 1985), poezii în limba greacă, „Bună seara, iubito“ (Editura Eminescu, vol. I – 1986, vol. II – 2000), în care versurile au stat la baza unui cunoscut șlagăr, „Bucurii cu poezii“ (2016) carte pentru copii, scrisă împreună cu fiica sa cea mică, Ana Luciana Avramescu, „Cartea cărților Borsecului“ (2016), monografie, „Cartea fără nume“, care cuprinde și piesa sa de teatru „Să nu furi niciodată o mireasă“, „Poetul ca o casă în flăcări“ în 2011 la Cluj, la Editura Dacia, o selecție de poezii de dragoste, „Să strigi femeia de numele ei de vers“ (2014), romanul „Despre singurătate“ în 2018.

Dintre cele mai importante premii pe care poetul le-a obținut în întreaga carieră au fost:

„Premiul de debut pentru poezie“ acordat de Editura Albatros (1975), premiul pentru scriitorii tineri (1979), premiul „Geo Bogza“ în cadrul Premiilor Uniunii Ziariștilor Profesioniști pentru activitatea jurnalistică din 2002. La a XX-a ediție a Festivalului Internațional de Poezie „Nichita Stănescu” din martie 2008, a primit „Premiul de Excelență „Nichita Stănescu”.

Poetul Lucian Avramescu, după o lungă suferință, a decedat în data de 12 decembrie, la vârsta de 73 de ani și a fost înmormântat cu onoruri militare, într-o criptă amenajată lângă biserica „Adormirea Maicii Domnului” pe care a ridicat-o în comună, într-o livadă cu meri care aparține familiei sale.

Lucian Avramescu a publicat numeroase volume de versuri, note de călătorie, antologii, eseuri și pamflete jurnalistice.

Muzeul Pietrei din Sângeru, are o colecție de peste 2000 de pietre, cioplite de meșteri țărani din satele României. O mare parte din aceste piese din piatră, multe din ele de utilitate gospodărească, dar și cu o semnificativă valoare estetică.

Prin această colecție pe care a pus-o gratis la dispoziția publicului, poetul Lucian Avramescu, a vrut să demonstreze că țara care a dat mari sculptori, Brâncuși, George Apostu și foarte mulți alții, are și o civilizație și o cultură a pietrei, mai puțin cunoscută decât cea a lemnului.

Muzeul este organizat într-un fost conac din piatră, vechi de peste o sută de ani, care a aparținut bunicului de tată al poetului, Victor N. Avramescu. Pe vremea lui Carol I, din solda primită a cumpărat ruinele unei locuințe pe care în timp le-a transformat într-o casă mare.

Când au venit la putere comuniștii a fost dat afară din casă, fiind catalogat „dușman al poporului” și

a fost trimis la Canal. A făcut infarct și a murit la doar 62 de ani. Casa a devenit sediu de CAP, ajungând o ruină.

După decembrie 1989, nepotul lui, Lucian Avramescu a recuperat locul, a refăcut casa, cam în 20 de ani. De la balconul acesteia poetul avea o

privești deosebită, putea vedea peste case, peste dealurile din apropiere. Muzeul este o construcție masivă realizată din piatră, cu ziduri de aproape 80 cm, fiind tipică arhitecturii rurale de acum două secole. Clădirea a fost regândită și respațiată folosind piatra și lemnul, încăperilor existente adăugându-li-se compoziții noi. Una dintre săli, sprijinită în coloane din lemn, are ca elemente de rezistență un șemineu generos, bănci și mese cioplite în piatră, pe care se sprijină cești de cafea uriașe scobite tot în rocă albă. În sălile spațioase se organizează expoziții permanente sau sezoniere ale unor artiști plastici. Astfel ar fi de exemplificat expoziția de caricaturi ale cunoscutului grafician Marian Avramescu, care a luat peste 40 de premii internaționale, intitulată „Cetățeni din satul Terra”, expoziția de nuduri a Marianetei Apostu, fiica lui George Apostu, care a fost expusă și la București, pictură în ulei ale sculptorului Laurențiu Burlacu, lucrări în bronz și piatră ale lui George Apostu.

Pentru copiii care vin să viziteze muzeul, a fost amenajat un parc cu animăluțe și păsări, cuprinzând diverse rase de porumbei, bibilici, curci, păuni, fazani, capre cameruneze, viței, ponei, nutrii, rațe din rasa dublu moțată de Sângeru.

În vecinătatea Muzeului Pietrei, peste drum, se poate vizita Muzeul Sătesc Sângeru, care adăpostește numeroase obiecte de artă tradițională românească. Cum însuși o mărturisesc poetul Lucian Avramescu, Muzeul Pietrei este „nebulia și dragostea mea”.

Să încheiem cu un scurt fragment din cunoscuta melodie cântată de Loredana Groza feat Ion Caramitru, muzica Adrian Enescu:

Bună seara, iubito!

Te-aștept ca din cer

Să-mi aduci continente de palid mister!

Cu trenul, acest... personal și stingher

Bună seara, iubito!

Bibliografie

https://ro.wikipedia.org/wiki/Lucian_Avramescu
<https://ghidulmuzeelor.cimec.ro/id.asp?k=2033&-muzeul-pietrei-sangeru-prahova>

Românii și sentimentul unității/ unicității etnice. Conștiința de neam

Prof. honor. univ. dr. **George COANDĂ**

Există de ceva vreme încoace, mai ales în lumea istoricilor, un polemos privitor la faptul conștientizării, sau nu, de către români a unității/ unicității lor etnice de-a lungul Evului Mediu și, cu deosebire, după definitivarea în secolul X d.Hr./e.n. a formării lor ca neam. Cu alte cuvinte, dacă au avut conștiință de neam.

Nu aș fi abordat acest fapt dacă, dincolo de polemosul amintit, mai ardent după 1989, când era/mai este condamnat, cu o anumită vehemență (din convingere ori din oportunism) „naționalismul comunist” promovat de Nicolae Ceaușescu, „stare de spirit” care ar fi încurajat cu exagerare protocronistă, la comandă „de partid și de stat”, unele preeminențe, în mai multe domenii, manifestate de strămoșii traco-geto-daci și de românii medievali, și, zic contestatorii de astăzi, nu prea ar fi existat, dacă, deci, dincolo de polemosul amintit, dar în siajul acestuia, nu ar fi pusă la îndoială chiar conștiința de sine a neamului românesc.

Pornindu-se de la ideea că, abia în urmă cu vreo 200 de ani s-ar fi conturat în mentalul colectiv al popoarelor **conștiința națională**, și este vorba de „secolul luminilor” (XVIII), afirmată cu clară evidență în „secolul națiunilor” (XIX) când, mai ales în Europa, se formează politico-geografic „statul național”, ca atare, susțin teoreticienii... postmoderni, în Evul Mediu nici măcar de **conștiință de neam** nu se poate pomeni.

Din păcate, marele istoric **Petre P. Panaitescu**, o „eminență cenușie” a istoriografiei românești emitea, fără să aibă nici măcar vreo umbră de îndoială, în celebra sa lucrare *Interpretări românești* (Editura Enciclopedică, 1994) cum că ar trebui „**să ne ferim să confundăm solidaritatea între diferitele ramuri ale poporului nostru, care este un sentiment, cu ideea politică a unui stat unitar românesc, ceea ce este cu totul altceva. Putem afirma, întemeiați pe dovezi, că o asemenea idee nu exista în veacul al XVII-lea, nici chiar în al XVIII-lea, mai mult, era privită ca o absurditate și ca o primejdie de cei mai luminați dintre intelectuali și oameni de stat.**”

Și cu toate că unul din contemporanii săi, altă „eminență cenușie” a istoriografiei românești, și l-am numit pe **Nicolae Iorga** era de altă părere, opinia lui **Petre P. Panaitescu** și-a găsit urmași – chiar foarte bine pregătiți în de-ale cunoașterii istoriei românilor – care și-au propus (nu discut aici „îmboldurile” care le-a motivat demersul) să demoleze **mitul conștiinței de neam**, considerându-l pe românii medievali niște inocenți, în această privință, coborâți din copaci, nedepășind tribalitatea. Cum este cazul controversatului filosof, suspectat de românofobie, **Horia Roman Patapievici**, care în *Politice* (Editura Humanitas, 1996) emite asemenea aiuritoare opinii... elitiste, de sorginte globalistă, se înțelege, la adresa propriului popor, din care reiese că ar fi lipsit de **conștiința de sine** până și în zilele noastre. Iată câteva mostre: „**Românii nu pot alcătui un popor pentru că valorează cât o turmă: după grămadă, la semnul fierului roșu**”, sau „**Un popor cu substanță târâtă. Oriunde te uiți, vezi fețe patibulare, ochi mohorâți, maxilare încrâncenate, fețe urâte, guri vulgare, trăsături rudimentare**”. Și, cum să aibă, așadar, un astfel de popor, **conștiință de sine** încă din Evul Mediu?

Dar ceea ce este halucinant vine după anul 2000, de la deversările toxice de „adevăruri istorice” pe social media, spațiul virtual de informație, unde cohorte de influenceri/„agenți de inculcare” manipulează, nu mă îndoiesc că la unele comenzi ale oculte globalizatoare, mentalul opiniei publice. Și, nu o dată, invocând/citând opiniile unor specialiști cu largă vizibilitate. Iar cel mai ilustrativ caz este cel al istoricului **Lucian Boia**, pe drept contestat pentru unele din opiniile sale pe care le vrea imuabile – ceea ce nu este deloc pardonabil, chiar când sunt emise de un reputat cunoscător al istoriei poporului român –, și care în cartea sa „*Istorie și mit în conștiința românească*” are unele puncte de vedere discutabile. De altminteri, regretatul culturolog **Eugen Simion**, fost președinte al Academiei Române, l-a considerat un „vânător de mituri” care de la „mitificare” a ajuns cu cinism

la „mistificare”. Pentru că, istoricul demitizator ține să ne convingă că românii medievali nu ar fi avut **conștiința de neam**. Și vine cu un exemplu, pe care-l găsim în interviul acordat, în 2017, „*Contributos.ro*”, considerând că „**Mihai Viteazul, în mod evident, n-a avut o conștiință națională, și nici nu putea s-o aibă la 1600**”. Oare? Istoricul însă nu se lasă și adaugă, cu o subtilitate derutantă, că „**idealizăm [...] și deformăm trecutul cu conștiința națională, națiunea română medievală...**”.

(Nota bene. Ar fi bine de știut că, **Lucian Boia** a fost decorat cu Crucea de Cavaler al Ordinului de Merit de către președintele Ungariei tot pentru o subtilitate derutantă cum este și această aserțiune din același interviu, apropo de dreptatea istorică făcută românilor la Trianon [Paris/Versailles] în 1920: „**Da, dar până la urmă nu s-a ținut seama în primul rând de dreptul istoric, iar în ceea ce privește Transilvania, e clar că ungurii au drepturile lor istorice, ca să spun așa...**”).

Haideți să dezbatem cu luciditate cazul mai departe.

Academicianul istoric **Ioan-Aurel Pop** este convins în excelența sa carte „*Solidarități etnice românești în secolele XIII-XVI*” (Editura Enciclopedică, București, 1998)

că încă înainte de **Momentul Mihai Viteazul** au existat, manifestându-se, antecedente ale **conștiin-**

inței de neam exprimate prin trecerea firească de la comunitățile românești solidare la unitatea – **marea solidaritate de națiune** – românească, cât și prin apărarea și preservarea datinilor și obiceiurilor, și a credinței ortodoxe. Această **solidaritate de neam** a fost, în fond, generatoarea **conștiinței de neam** de care au fost conștienți chiar unii dintre domnii/voievozii și cărturarii românilor medievali.

Reputatul istoric academician, într-o cuvântare îndelung aplaudată la Patriarhia Bisericii Ortodoxe Române, în 2019, în același sens a făcut câteva clare precizări:

„**Românii știau că sunt români încă de la finalul etnogenezei, așa cum francezii știau că erau francezi, ungurii că erau unguri sau rușii că erau ruși [...]** Totuși în secolul al XVI-lea, sunt consemnate primele acțiuni sau posibile acțiuni politice în numele unității românești. Astfel, la finele domniei lui **Petru Rareș**, o comisie austriacă de investigație consemnează posibilitatea unirii Maramureșului cu Moldova, dintr-un motiv foarte simplu: «**fiindcă cea mai mare parte dintre locuitorii comitatului Maramureș sunt români, și deoarece se potrivesc cu moldovenii la limbă, la religie și la obiceiuri.**»

Or, toate aceste argumente fac parte din etnicitate și arată o anumită conștiință de grup, bine sedimentată în jurul anilor 1550”.

Și pentru că așa stăteau lucrurile, și pentru a le ilustra pragmatic, exemplele pot fi dovada cea mai elocventă. Și primul exemplu ni-l oferă – poate părea surprinzător – un aventurier greco-levantin, urcat pe tronul Valahiei Mici (Moldova) printr-o întâmplare, **Iacob Ieraclid (Ioan Iacob Heraclid)**, cunoscut și sub numele de domnie **Ioan Vodă/ Despot Vodă** (1561-1563), și care, după o

tinerețe marcată de momente fabuloase (principe de Samos printr-o ilegalitate premeditată, student medicinist la Montpellier, cavalier combatant în slujba regelui Franței, **Henric**

al II-lea și a faimosului împărat **Carol al V-lea/ Quintul**, care l-a ridicat la rangul de conte palatin, apoi pribegitor pe la curțile regale din Danemarca, Polonia, Prusia și Suedia) reușește, cu ajutorul împăratului **Ferdinand al II-lea de Habsburg** al Sfântului Imperiu Roman de Națiune Germană, să-l alunge din domnie pe **Alexandru Lăpușneanu** (1564-1568), învingându-l în lupta de la Verbia din 10 noiembrie 1561, asigurându-și domnia la Înalta Poartă cu ridicarea tributului la 50000 de scuizi pe spinarea țării.

Omul era însă bine dotat intelectual de unde și cunoașterea profundă – pe cât era cu putință în acele vremuri – a istoriei neamului românesc. Astfel că, aspirând să-și făurească un mare regat, în minte i-a încolțit, înainte cu trei decenii de epopeea întregitoare de vatră străbună a lui **Mihai Viteazul**, ideea unificării sub sceptrul său a celor trei orizonturi cardinale valahe, Țara Românească, Moldova și Transilvania. Și, cu toate că nu era de-al locului, a sesizat corect existența, încă de atunci, a **conștiinței de neam** la români, fapt probat de apelul său, lansat la Vaslui, în vederea realizării „*planului dacic*” pe la începutul anului 1562 cu condiția ca, mai întâi, să înlăture opresiunea otomană. Iată-l: „*Voi lupta zi și noapte contra necredincioșilor și blestemaților de turci împreună cu voi, oameni destoinici, descendenți ai valoroșilor romani, care au făcut să tremure lumea*”.

Este limpede că, grecul, era în perfectă cunoștință de cauză cu manifestarea la locuitorii Moldovei, dar și la românii de peste Carpați și din Valahia Magna, a **conștiinței de neam**, așa cum o exprimă și **Maxim Brancovici**, mitropolit al Ungrovlahiei, în momentul împăcării, pe care el o mijlocește, dintre **Radu cel Mare**, domn/voievod al Țării Românești (1495-1508), și **Bogdan al II-lea**, domn/voievod al Moldovei (1504-1517), spunându-le răspicat: „*Sunteți creștini de același neam*”.

Din păcate, „planul dacic” al lui **Despot Vodă**, pe care, într-un anume fel începuse să-l croiască, nu a avut sorți de izbândă, nici vremurile fiindu-i prielnice, nici soarta, căci, la 5 noiembrie 1563, în cetatea Sucevei, buzduganul hatmanului **Ștefan Tomșa**, cel ce-l va urma în domnie, îl decapitează, capul fiindu-i expedit la Înalta Poartă.

Un al doilea exemplu ne este oferit – și poate părea surprinzător cunoscând starea de alfabetizare a românilor, la nivelul „tălpii țării”, de o cumplită înapoiere în toate cele trei mari provincii intra și extracarpatică – de circulația cărții tipărite în limba vernaculară. Dar faptul nu trebuie să pară surprinzător atâta vreme cât „lumina cărții” era răspândită în masele de credincioși ortodocși

în Țara Românească și Moldova, ortodocși și greco-catolici (uniată) în Transilvania, de către clerici și de către intelectualitatea laică, atâta câtă exista în acele vremuri, scopul asumat fiind **conștientizarea și exprimarea etnicității românești**, scop considerat a fi și o formă de luptă și de preservare a românității împotriva opresiunii otomane și habsburgo-maghiare, care ar fi putut duce la o extincție a poporului viețuitor în două state, fie ele și cu o suveranitate limitată, la est și sud de Carpați, și într-un voievodat/principat autonom intracarpatic.

Nu la mult timp după apariția celei dintâi cărți tipărite la Mănăstirea Dealu din capitala Țării Românești, Târgoviște, dar în slavonă, un diacon tipograf, născut pe meleagurile județului Dâmbovița, se va fi învrednicit, s-ar putea spune programatic, să scoată din teascu tiparului sale prima carte în limba română. Și l-am amintit pe **Coresi ot Târgoviște**, el învățând meșteșugul gutenbergian în cetatea capitală cu al cărei nume a ținut să și-l înnobleze pe al său, un fel de certificat de identitate istorică, iar cartea, tipărită în Șcheii Brașovului a fost un

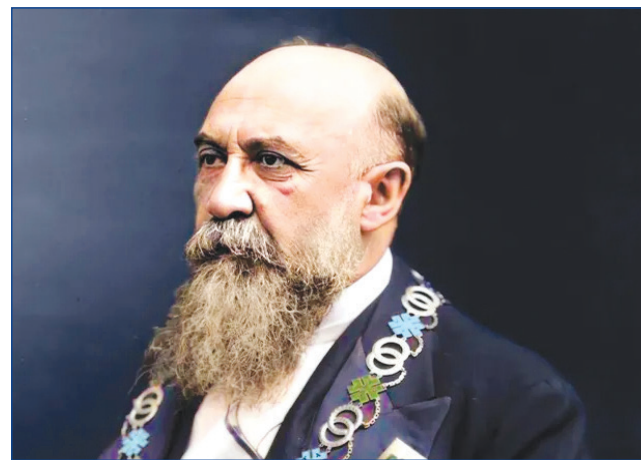
Tetraevanghel (1561) în folio „*ca să fie popilor rumânești să înțeleagă să învețe rumânii cine-s creștini*”, cum însuși meșterul tipograf a simțit nevoia să precizeze. Dar, de fapt, cu acest op religios, urmat de altele, tipărite de el fie la Târgoviște, fie la Brașov, **Coresi** va fi deschis – așa cum am mai spus – **programul tipografic în limba română**, program continuat pe tot parcursul Renașterii românești a cărei încununare s-a produs în îndelungata și strălucita domnie a lui **Constantin Brâncoveanu**. Căci, pe acest duct coresian-brân-

covenian vor fi apărut în centrele tipografice oltenesti, muntenesti, moldovenesti și ardelenesti cărți în limba neamului de „*un folos îndoit, din cele mai însemnate pentru literatura bisericească și pentru Biserică, dar, în același timp, pentru scrisul românesc și pentru conștiința românească*” (**Nicolae Iorga**: „*Istoria Bisericii Românești și a vieții religioase a românilor*”, vol. I, Paul Editi- ons, București, 2021, p. 256)

Făcând precizarea că acele cărți tipărite în limba neamului au contribuit/ „*au fost de un folos îndoit*” la afirmarea **conștiinței românești**, de bună seamă că, genialul istoric **Nicolae Iorga** știa ce susține. Pentru că **momentele renaștentiste culturale cultice**, și care pot fi numite – fără putință de tăgadă, faptele fiind argumentele peremptorii –, **transilvan** (activitatea tipografică de la Sibiu, Alba Iulia, Brașov fiind încununată de apariția, în 1582, a celebrei „*Palia de la Orăștie*”), **matein** (activitatea tipografică din vremea domniei lui **Matei Basarab**, între 1632 și 1654 de la Târgoviște, Go-

vora, Câmpulung, București, ilustrată, mai ales de opera cărturărească a lui **Udriște Năsturel** și de „*Îndreptarea legii*”/ „*Pravila Mare*” la 1652),

varlamian-dosofteian (activitatea tipografică de la Iași între 1643-1683) și **brâncovenian** (activitatea tipografică intensă de la Târgoviște, București, Buzău, Snagov, Râmnic, **Constantin Brâncoveanu** operaționalizând de-a lungul întregii sale domnii, de la 1688 la 1714, un impresionant „plan cultural” susținut de mitropolitul **Antim Ivireanul** și învățatul **Constantin Cantacuzino**), toate aceste momente, deci, au contribui substanțial la afirmarea **conștiinței de neam** a românilor de pe toată suprafața de pământ european pe care își duceau traiul – **vatra lor existențial istorică** –, chiar dacă nu era unită administrativ-politic, făcându-i să-și înțeleagă **unitatea și unicitatea** ca popor.

Și cred că cea mai clară/ convingătoare concluzie, admirabilă chiar la acest demers/ „microstudiu de caz”, este opinia bine documentată a savantului **Dimitrie Cantemir**, aceia din „*Hronicul vechimii a romano-moldo-vlahilor*” (1719-1722):

„*Înainte de toate, chiar dacă acest neam a fost împărțit în trei ținuturi de căpetenie, totuși toți se cheamă cu același nume de români [...] Căci românii care trăiesc și astăzi în Transilvania, deasupra fluviului Olt, în ținutul numit Maramureș, nu-și dau numele de valah, ci de români [...] Cei din Valahia [...] își dau și ei la fel numele de români [...] Noi, moldovenii, la fel ne spunem români, iar limbii noastre nu dacică, nu moldovenească, ci românească [...] Limba noastră este română, suntem români*”.

A se vedea, apropo de existența **conștiinței de neam**, că, încă din vechimea medievală și renașcentistă, românii știau, de la Tisa, Carpați, Dunăre, Nistru și până la Marea cea Mare, că sunt ROMÂNII. Și punctum!

GEORGE VLAICU: Suntem în plin zbor pe aripile muzicii, străbătând țări și orașe. Minte noastră s-a îmbogățit cu învățăminte și obiceiuri, iar sufletul a rezonat cu iubirile și pătimirile de acum sau de demult. Din Egipt în Italia, Japonia, Rusia, Franța ajungând de data aceasta în Spania și apoi în vechea Prusie.

SANTUZZA TĂLMĂCEANU-DINESCU: „Trubadurul” și *urgă răzbunării*, ar fi un motto pentru ceea ce urmează teribil, dar adevărat! Infocatele cuvinte de dragoste, însoțite de sunetele

Rudî LEDEANU și Ana TĂLMĂCEANU-DINESCU

languroase ale mandolinei sunt ale tânărului cavalier Manrico, sunt pentru Leonora, castelană, damă de onoare. Au răsunat în anul 1853 când pe scena Teatrului Apollo din Roma, sub privirile a sute

Vineri 19 ianuarie 1962

TRUBADURUL

Operă în 4 acte (8 tablouri) de GIUSEPPE VERDI

Libretul de Salvadore Cammarano și Leone Emanuele Bardare după piesa lui Antonio García Gutiérrez

Conducerea muzicală:
CORNEL TRĂILESCU

Regia:
JEAN RÎNZESCU
Artist Emerit

Decoruri:
R. LAUB, GH. MOROIANU

Costume:
EDITH GROSS

DISTRIBUȚIA:

Contele de Luna	Ladislau Konya Laureat al Concursurilor Internaționale de la Moscova, Geneva și Toulouse
Leonora	Ana Tălmăceanu-Dinescu Artistă Emerită Laureată a Premiului de Stat
Azucena	Mihaela Botez-Ionescu Laureată a Concursurilor Internaționale de la Moscova și Vercelli
Manrico	Cornel Stavru Laureat al Concursului Internațional de la Moscova
Ferrando	Valentin Loghin Laureat al Concursului Internațional de la Varșovia
Ines	Geta Marinide Laureată a Concursului Internațional de la Vercelli
Ruiz	Cornel Rusu
Un bătrîn	Nicolae Vlăduță
Mesagerul	Jean Dăscălescu

Suita Leonorei, servitorii contelui, soldați, țigani, țigănci

Acțiunea se petrece prin sec. XV în ținutul Aragon din Spania

Maestru de cor:
GH. KULIBIN
Laureat al Premiului de Stat

Maestri corepetitori:
RADU CARP, LETITIA FLAVIAN
ANDREI KOVACS

Sufler: ȘTEFAN ȘACHIM

„Distribuție Trubadurul”

CHE BELLA VOCE! (V)

Un vis, o minune este iubirea!

Santuzza TĂLMĂCEANU DINESCU

realizator tv, membru UZPR/UCIN

de melomani, evolua sub luminile rampei opera *Trubadurul*. Este povestea unei mari iubiri zdrobite de meandrele sortii. Lucrarea se află, datorită complexității vocale și introspecției, printre primele locuri, dacă nu chiar pe primul în clasamentul dramelor lirice. De fapt, cine i-a întrecut vreodată pe italieni? Compozitorul Giuseppe Verdi „le ține cu bine piept” anilor prin talent și inspirație.

G.VI.: Să vedem sursa. Libretul lui S. Cammarano, după drama cu același titlu a lui Antonio Garcia Gutiérrez, reamintează întâmplări din perioada secolului XV de pe meleagurile Aragonului, spațiu cu oameni mândri și temperamental, chiar aprigi.

S.T.-D.: Drama este cutremurătoare, iar desfășurarea ei pe o perioadă de zeci de ani te face chiar să crezi că „sângele vărsat cere sânge”! Ea a oferit de-a lungul timpului, pe scena Operei Române din București, ocazia evoluției unor importanți artiști lirici, de-ai noștri, în distribuții ce au împletit generațiile mature cu cele tinere. Tenorul Cornel Rusu se va evidenția și ulterior, dezvoltând o carieră națională și internațională în lumea Operetei.

Cornel RUSU

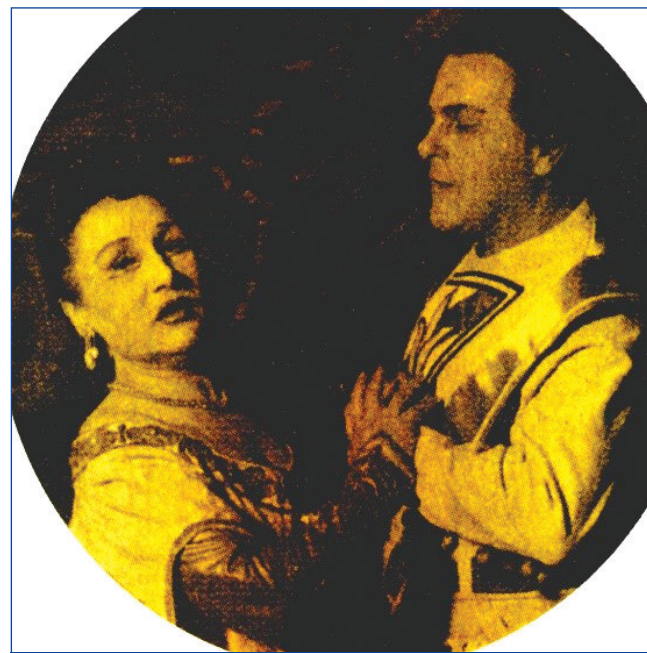
G.VI.: Să revenim la acțiune. Primii protagoniști sunt Contele de Luna, tatăl, și bătrâna dintr-o ceată nomadă de țigani din munții Biscaya, cea din urmă fiind acuzată de vrăjitorie. Curiozitatea ei, de a intra pe domeniul contelui și de a privi doi bebeluși în leagăne, o va costa viața. Urmarea a fost neașteptată – bătrâna este prinsă și pedepsită prin ardere pe rug. În chinurile morții, strigă fiicei Azucena: „Răzbună-mă, răzbună-mă!”

S.T.-D.: După ani de zile (dar, până la urmă, ce înseamnă acest timp pentru amplul fenomen muzical?), apare pe scena Operei din București în rolul Azucena – Veronica Gârbu, absolventă a clasei de canto a Anei Tălmăceanu. Evoluția ei este urmărită îndeaproape de profesoara sa, care consideră că vocea pe care o are și talentul

Veronica GÂRBU în Azucena

scenic trebuie să o conducă în a deveni o interpretă redutabilă. Libretul o cere, întâmplările sunt de trăire intensă. În aceeași noapte, Azucena fură copilul care plângea între ceilalți doi frați și, în emoția actului de ucidere a acestuia, își aruncă, din greșeală în jarul încă arzând, propriul fiu. Manrico, copilul contelui, salvat de la moarte, află ani mai târziu adevărul chiar din gura Azucenei. Frumos, curajos, luptător vajnic, participă la turnirurile Aragonului unde este remarcat de Leonora. Este și prezent mereu în fruntea unei

Ana TĂLMĂCEANU cu Dinu BĂDESCU

oștiri proprii. Pe măsura bărbăției lui este însă și imprudent. Având avantajul cunoașterii faptului că este de origine nobilă, se expune cu serenade la balconul Leonorei, doamnă de onoare la Curtea de Aragon. Remarcase frumusețea ei la ultimul turnir. Mai mult chiar, reușește să o determine să părăsească împreună incinta mănăstirii unde urma să se călugărească, pentru a evita o căsătorie nedorită cu de Luna fiul, în fapt, fratele lui Manrico. Realizăm că, deși ar fi existat și o altă

Ana TĂLMĂCEANU cu Dinu BĂDESCU

soluție de relaționare între personaje, aceasta nu a fost aleasă din păcate, orgoliul Azucenei ducând la un final tragic. Acțiunea se precipită. Manrico cade prizonier. Leonora încearcă să îl salveze condiționând eliberarea acestuia prin promisiunea de a-i deveni soție lui de Luna. În taină însă, ea se otrăvește. Din păcate, contele surprinde momentul în care ea se prăbușește în brațele lui Manrico și ordonă gărzilor să îl ucidă. Ridicând brațele spre cer, Azucena strigă cu disperare: „Conte, Manrico îți era frate!”

G.VI.: Mulți cronicari muzicali, alături de aprecierile lor legate de distribuție, subliniază faptul că Ana Tălmăceanu „a reușit să exprime

Ana TĂLMĂCEANU
în Leonora

în chip convingător viața interioară a Leonorei. Mișcarea în scenă este realizată cu o naturalețe și libertate care nu fac decât să întărească realismul spectacolului”.

S.T.-D.: Dacă Verdi ar fi dat operei titlul *Leonora*, ar fi stârnit același interes. Compozitorul a dezvoltat cu o intuiție și cu o imaginație

muzicală fabuloasă pagini de o rară frumusețe. Lirismul și dramatismul se întrepătrund, în ariile și în scenele dedicate Leonorei, adevărate cascade dedicate dragostei și libertății de a alege pe cel iubit. Cavatina și aria Leonorei, serenada și stretta „La arme”, ale lui Manrico, scena și aria Azucenei, corul Țiganilor, aria contelui de Luna, sunt adevărate „șlagăre”, cu atâta firească în ele încât le poți fredona fără greutate.

G.VI.: În mod paradoxal, ziarele anilor 1950-’60, erau mai prezente la evenimentele culturale. Ziarul *România Liberă*, anul XVI, remarcă

Premiera operei „TRUBADURUL”

Operele lui Verdi fac săli pline mai prelungi și pe bună dreptate, căci publicul ascultă cu bucurie muzica altă de melodică, de curgătoare a lui Verdi, urmărește cu interes o acțiune dramatică altă de bine încheiată.

Recenta premieră a „Trubadurului” pe scena Teatrului de Operă și Balet a dovedit odată mai mult aceste adevăruri, popularitatea muzicii lui Verdi.

Opera a fost montată într-un timp scurt, în regia lui Ioan Rînzescu și sub conducerea muzicală a lui Egidio Massini. Spectacolul de premieră, realizat cu o distribuție deosebită, s-a bucurat de un merit succes.

A plăcut mult Șerban Tassian în contele Luna: ambițios și voluntar, sălbatic și necruțător, patimă în dragoste. Stilul cîntului său, mișcarea în scenă, exemplare.

Puțin în jos temperamentul său alt de vulcanic, de înflăcărat, Ze-naida Pally a dat o interpretare emoționantă Azucenei. Artista s-a chelăit fără crutare. Ea a creat momente de intens dramatism și voce sa, cu deosebire cînd coboară în registrul grav, a avut accente răsculțitoare. Chipul tumultuos în care joacă artista, caracterul declamator pe care îl imprimă cu o altă de nobilă pasiune cîntului său îl aduc înăuntru, uneori, și o anumită fluctuație a tonului. Aceasta, ca și trecerile de la un registru la altul, s-ar putea crede, umărite de vîntoarea noastră interpretă, cu o permanentă atenție.

Dinu Bădescu a cîntat și a jucat cu mult suflet în Manrico, realizînd bine pe trubadurul acîntat și aștept,

generos, iar Ana Dinescu-Tălmăceanu a reușit să exprime în chip convingător viața interioară a Leonorei, în poezia, în Ferrando, Mircea Buciu. În celelalte roluri de secund plan, Thea Rămurescu, Constantin Iliescu, Ion Bucătaru și Valentin Viteașchi au adus contribuția lor la reușita prezentării operei.

Un aspect deosebit de interesant al spectacolului, nu l-a oferit regia lui Ioan Rînzescu, Mergînd pe linia unei prezentări de cît mai mare simplitate, regizorul Rînzescu a reușit să sugereze cu o economie de mijloace impresionantă, marea auriu a castelului și spectaculosul unei tabere ostășești, ca și grozavia unei închisori medievale (decorurile R. Laub). Artiștii se mișcă, pe de altă parte, cu o naturalitate și libertate care nu fac decât să întărească realismul spectacolului.

Corurile (Gh. Kulbin) au cîntat armonios, deși trebuie să spunem că de cîteori s-au aflat în culise, nu au putut să se mențină la nivelul intonațional cerut. Conducerea mîștrului Massini — sigură, suplă, permanent prezentă. Orchestra a sunat, uneori, prea tare. Costumele (Edith Gross) au fost concepute cu gust și pricepere. Machiajul (Ion Ispir și asistenții săi) a realizat unele măști (Azucena) impresionante.

Spectacolul, a cărui distribuție a deus este de asemenea valoroasă (Elena Cernel, Mihail Anăduț, Cornel Stăru, Geta Marinide, Valentin Loșin ș.a.) este sorit să fină îndulmă-gat albul primei noastre scene lirice.

J.V. P.

Recenzie în România Liberă

întoarcerea în țară a soliștilor după turnee internaționale de succes. În acest context nu lipseau articolele de tip dezbatere culturală din ziarele *Scînteia*, *România Liberă*, *Contemporanul*, cu titluri precum „Simțul artistic în existența omului tânăr”, „Maturitatea tinereții”, „Echilibrul numit decență”, „De la mediocru la eminent”, „Muzica la Opera Română”, sunt doar câteva găsite în documentele mamei tale.

S.T.-D.: 1853-2025. Au trecut, așadar, 172 de ani de la premiera ce a avut loc la Teatrul Apollo din Roma. Arta învinge timpul. Ai fi de acord să facem un pas, mai departe, în lumea muzicală? Încă o legendă este povestea frumoasei Saffi, crescută în mijlocul Țigănimii de ghicitoare Czipra, tânăra fiind de fapt fiica nelegitimă a unui pașă.

G.VI.: Atmosfera este incitantă rămasă și acum, să zicem, la modă. Se spune că lucrarea romancierului Jokay Mor a stârnit imediat curiozitatea lui Johann Strauss, care o

Cornel RUSU

transpune muzical sub titlul *Voievodul Țiganilor*.

S.T.-D.: Optează să insiste asupra dramei prin care trece tînărul castelan Sandor Barinkay. În această operetă există un personaj devenit și el celebru datorită unei muzici sugestive și de efect – negustorul Zsupan Kellemen.

G.VI.: Pentru artiștii care doresc să rămână bine „cotați” de public, există un barem al pregătirilor ce trebuie atins și menținut. Mă refer la Saffi și la interpretarea Anei Tălmăceanu. Am reținut dintr-un studiu pe care mi l-ai pus la dispoziție, că nu este foarte simplu „să atingi” o partitură chiar dacă ea este una de operetă, considerată sora mai mică a Operei. Să nu uităm că, în cazul nostru, este vorba de un colos al inspirației melodice – Johann Strauss. Există un început în tinerețe, cu studii de specialitate ce abordează și stilul de interpretare a Operei. Impostarea vocii și dicția intră automat și în tălmăcirea unei partituri de operetă.

S.T.-D.: Trebuie să fie pătrunsă și să se vadă sensul textelor cu o atenție mărită la liniile melodice, care indică o anumită stare a personajului. Aceasta domină și mișcarea scenică. O încărcare sufletească de natură să-i dea posibilitatea de a expune trăsăturile personajului în arii sau scene de ansamblu. Astfel și-a gândit mama mea rolul Saffi, și, deși era prim-solistă a Operei, a fost dorită și la Operetă. Să nu trecem cu vederea un alt moment din construcția timpului. Ani mai târziu, perioada 1970-’80, Daniela Diaconescu, absolventă și ea la clasa de canto a Anei Tălmăceanu, un temperament liric prin excelență, a creat în rolul fetei lui Zsupan un personaj foarte interesant. Cochetă, visătoare prin felul de a da replicile și prin mișcarea scenică. Va fi de neînlocuit plăcerea amintirii ariilor celebre ale lui Saffi, Barnikay, Zsupan și ansamblurilor corale ce însoțesc fascinantă căutare și găsim a unei comori ascunse în zidurile castelului pe care îl recucerește Barinkay de la o familie dușmană, comoară ce îl preocupase după o înfruntare armată.

G.VI.: Cu bune și cu rele, se pare că omenirii îi este dat să poată merge mai departe prin emoționantele ei povești de dragoste, devenite legendare. Îndrăgostiții sunt grădinarii care culeg florile tinereții, ale iubirii, credinței, adevărului și loialității înainte ca furtuni oarbe să distrugă totul. 1885, Teatrul An der Wien, (Viena), 2025 pe plan mondial, *Voievodul Țiganilor* a dăinuit secole. Îmi povesteai că la

Premiera actuală Voievodul Țiganilor - Brasov

unul din spectacolele în care mama ta a fost rugată să cînte, erai și tu pe scenă la ansamblul final. Ce se întâmplase?

S.T.-D.: Acasă, atunci când se pregătea să plece, am început să plîng și m-am agățat de ea să mă ia la spectacol La teatru una dintre coriste, prietenă cu mama, mare iubitoare de copii, mi-a promis că mă va lua în brațe și vom intra împreună pentru final. Am așteptat cuminte și, când a venit momentul, m-a înfășurat într-un șal frumos colorat. Nici nu a fost greu, eram mică până în trei ani.

Ne aflam pe un lateral al scenei, urmărind din brațele coristei, încântată, acțiunea: la final un public „foarte cald”, cum se spune, a aplaudat îndelung și, ca niciodată, parcă dorea să se facă un bis. Momentul a fost surprinzător și pentru interpreți și pentru dirijor. La un moment dat, o voce de copil s-a auzit din scenă,

Ana TĂLMĂCEANU, tînără

preluând inițiativa: „Mai hai o dată!” Publicul m-a auzit, a reînceput să aplaude și minutele finale ale spectacolului s-au reluat vibrant. Să se mai spună de copiii mici că nu au spirit de observație, inițiativă și curaj! Iată cum prima mea experiență artistică, exprimată public, fusese o reușită!

Texte operetistice:

1. Text aria lui Saffi: <<„Dragul meu domn marchiz, Ești sărac, ești liber?”/Mulțimea gălăgioasă a plecat.../Umbrele cad acum/Și spiritele cheamă./Acum vine noaptea, vine noaptea./Țiganii învață să evite lumina./În taberele Țigănești focurile ard./Se spun povești despre zile mai bune./Călătoriți mai departe... nu rămâneți.../Sunt cuvintele pe care le spun oamenii./Tschindrah, Tschindrah, Tschindrah, Tschindrah./Țiganii rătăcesc și cutreieră./Tschindrah, Tschindrah./Drumul prăfuit este casa lui./Tschindrah, Tschindrah./Drumul prăfuit este casa lui./Oamenii de clan se pregătesc să încarce căruțele gata./Încă o dată, ca întotdeauna, trebuie să plecăm din nou./Și de ce trebuie să fie așa?/Nu putem ști cum ne-a consolat?/Când pericolul va trece./Atunci goliți toate carafele./Undeva, în sfârșit./Ne vor închina un toast de cetățeni loiali./Ah!/Din pământ străvechi, pământ străvechi./Pe solul pe care stăm./Ceata Țiganilor este făurită din oțel/Pe care niciun om nu-l poate dezlega./Mândră inimă, clanul brunet./Fii ai bătrânului Aztigan./Tschindrah, Tschindrah, Tschindrah, Tschindrah./Țiganul întreabă oftînd./Tschindrah, Tschindrah?/De ce ne deplîng ei pe ai noștri/Tschindrah, Tschindrah./În ceea ce ne privește, mint./„Vin Țiganii, oamenii își ascund caii./E mult de temut ori de câte ori sunt aproape.”/Și de ce trebuie să fie așa?/Nu putem ști cum să ne alinăm?/Depășind frica/Chemați-vă toate forțele./Când vom apărea./Acceptați-ne ca pe prieteni loiali și sinceri./Ah!>>

2. Text duet Saffi – Barinkay: B: Unde ne-am căsătorit? Spune-mi tu./

3: Nu, tu!/B: Această capelă a fost oferită de o biserică./Cor : Această capelă a fost oferită de o biserică./B: Am întrebat o bufniță dacă va prezida./S: Ne-a întrebat numele în timp ce stăteam acolo unul lângă altul./B: Nu cânta orgă./Dar păsările cântătoare au făcut/Un imn în aer./S: Și apoi a cântat privighetoarea./Domnișoarele de onoare au intrat acolo./Doi porumbei și o măcăleandă./Un arici și un iepure de câmp./Toți: Și apoi a cântat privighetoarea./Domnișoarele de onoare au intrat acolo./Doi porumbei și o mierlă./Un arici și un iepure./O, vezi ce magnific, ce radiant și maiestuos!/Împânzit cu stele aurii, cât vezi cu ochii!/Da, aceasta este puterea de sus!/Da, aceasta este puterea de sus!/B: Și cine au fost martorii? Hai, spune-le!/Spune-le!/
Cine au fost martorii? Hai, spune-le!/Spune-le!

(va urma)

Festivalul Național de Teatru 2025 – „Te privește!”: un dialog viu între artiști și public

Florentin STRECHE

Toamna la București are mereu o lumină aparte. Iar în fiecare octombrie, de treizeci și cinci de ani încoace, această lumină poartă și strălucirea scenei. Străzile se umplu de afișe, de voci, de emoții. Se aud fragmente de replici, frânturi de repetiții, sunete de aplauze care par să vină din toate colțurile orașului.

Este semnul că începe Festivalul Național de Teatru (FNT) - cea mai importantă sărbătoare a teatrului românesc. FNT 2025 extinde scena, o transformă într-un spațiu comun, deschis tuturor. De aceea, dincolo de spectacolele programate, festivalul oferă un bogat program de evenimente conexe, care aduc teatrul în școli, în muzee, în librării, în spații neconvenționale și în mediul online.

Ediția din 2025, desfășurată între 17 și 26 octombrie, vine sub o temă care privește direct în ochii fiecărui spectator: „FNT 2025. Te privește!”. Tema acestei ediții vorbește tocmai despre această oglindă. Este un motto simplu, dar profund. O invitație la dialog, la introspecție, la asumarea unei relații vii între scenă și public. Fiecare privire, fiecare respirație, fiecare tăcere face parte din spectacol. Ce vezi când te uiți la teatru? Și, mai ales, ce vede teatrul în tine? Organizat de Asociația UNITER – Uniunea Teatrală din România, finanțat de Ministerul Culturii și produs în co-producție cu Primăria Municipiului București prin ARCUB, festivalul propune un program de o densitate rară. Echipa curatorială - Raluca Cîrciumaru, Alina Epîngeac și Ionuț Socu - a construit o ediție care respiră diversitate, dialog, curaj estetic. Iar artistul asociat al acestei ediții, regizorul Radu Afrim, aduce o perspectivă personală asupra modului în care teatrul poate deveni confesiune, oglindă, vulnerabilitate.

Cinci spectacole-lectură vor fi prezentate în parteneriat cu Institutul Francez, Institutul Cervantes, Teatrul Masca, Teatrul „Fani Tardini” din Galați și Teatrul „Regina Maria” din Oradea, un veritabil mozaic de limbaje și culturi teatrale. În același timp, Teatrul Național Radiofonic aduce în festival peste 30 de spectacole audio difuzate pe Radio România Cultural și Radio România Actualități, reunite sub titulatura FNT On Air. La acestea se adaugă patru evenimente live dedicate teatrului radiofonic, care transformă ascultarea într-o experiență de prezență. Teatrul își face loc și pe micile ecrane: TVR Cultural difuzează șapte producții în cadrul secțiunii „TVR Cultural la FNT”, readucând în atenția publicului valoarea teatrului televizat, o formă artistică discretă, dar plină de memorie. Printre evenimentele care dau profunzime acestei ediții se numără și dezbaterea „Dramaturgii, adaptări și poetici”, un dialog între Radu Afrim și Ionuț Socu (19 octombrie, ora 11:00, ARCUB – Sala Mare). Discuția explorează zona fragilă unde textul se întâlnește cu imaginea

scenică, unde emoția se transformă în limbaj. Tot Afrim revine în modulul FNT Educațional (23 octombrie, ora 16:00, Sala Media, TNB), într-o conversație moderată de Mihaela Michailov, intitulată „Cum ne formăm. Cum evoluăm. Cum ne privim.”. Tema e una esențială: ce înseamnă formarea unui artist într-o lume care se schimbă continuu, ce înseamnă fragilitatea, incertitudinea,

poeticitatea mișcării scenice. La Muzeul Național de Artă Contemporană, expoziția „Costum / Sculptură / Corp. Obiectele teatrale ale regizorului Tadeusz Kantor” reconstituie universul material al unuia dintre cei mai importanți creatori ai teatrului european de avangardă. În paralel, atelierul „Kantor. În jurul Întoarcerii lui Odiseu” propune o explorare practică a relației dintre memorie, corp și text, un demers dedicat tinerilor artiști și studenților. Un moment aparte va fi „Povestea unui vis. Grivița53”, o instalație imersivă care retracează deceniul de construcție al primului teatru independent ridicat din inițiativă privată în România. O călătorie printre obiecte autentice, fragmente de jurnal, mărturii și emoții. În același loc, pe 24 octombrie, la miezul nopții, Rodica Mandache va urca pe scenă în premiera spectacolului „Iubirea din noaptea prohodului” de Nora Iuga, text scris special pentru Teatrul Grivița53, o întâlnire între poezie, memorie și confesiune.

Într-un registru diferit, dar la fel de necesar, FNT găzduiește evenimentul „Cu o femeie nu se face primăvară. Arhive de ieri pentru teatrul de azi”, parte a proiectului FEM100, dedicat recuperării și valorizării creațiilor femeilor din teatrul românesc (24 octombrie, ora 11:00, ARCUB – Sala Mare). E o discuție despre memorie și despre cum trecutul poate deveni combustibil pentru viitor. În data de 23 octombrie, Muzeul Național al Literaturii Române va găzdui evenimentul „Mihai Ispirescu 85”, o întâlnire de suflet dedicată dramaturgului

care a marcat decenii de teatru românesc. În 20 și 21 octombrie, UNITER – Centrul Român ITI organizează Întâlnirile Consiliului Regional European (ERC) al Institutului Internațional de Teatru, reunind reprezentanți ai centrelor ITI europene. Este un spațiu al colaborării, unde se discută direcțiile viitoare ale artelor spectacolului, dincolo de granițe, dincolo de limbi.

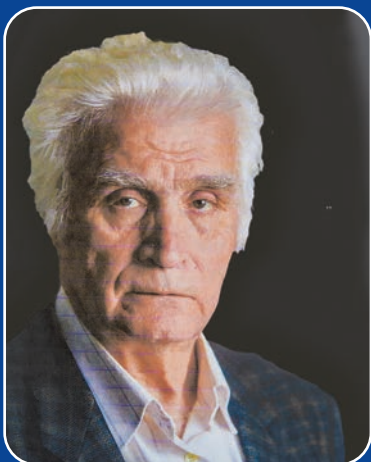
Pe toată durata celor zece zile, Studio FNT by Cinemaron devine spațiul viu al dialogului zilnic. Moderatori sunt Zomir Dimovici și Octavian Szalad, care vor purta discuții în direct cu artiști, curatori, critici și oameni de teatru.

Transmisiile live pot fi urmărite zilnic, între orele 11:00 și 12:00, pe Cinemaron, fnt.ro, pagina de Facebook FNT și canalul de YouTube UNITER.

desprinderea. Modulul FNT Educațional se extinde și în școli și licee bucureștene, unde tinerii vor descoperi teatrul dincolo de scenă, în cadrul a două spectacole și trei ateliere dedicate, dar și prin întâlniri cu 15 autori contemporani.

Cei care iubesc nu doar scena, ci și poveștile din spatele ei, se vor bucura de Maratonul lansărilor de carte, desfășurat pe durata a patru zile, în cele două weekenduri ale festivalului. Aproximativ 40 de volume de teatru – texte, interviuri, studii, cronici – vor fi prezentate publicului. Tot în această zonă de reflecție vizuală și documentară se înscriu expozițiile și instalațiile media. În Foaierul Sălii Media a Teatrului Național București, publicul va putea vizita expoziția „Totul este teatru”, semnată de artista maghiară Zsuzsa Hullan, care surprinde în imagini

Totul vine de la Dumnezeu!
Așa gândesc, cred și voi scrie mereu!

Vergil COJOCARU - COVER
editor senior

pictor, membru UAPR, UZPR,
Liga Navală Română,
vice-președinte cu probleme culturale

**Talent, inspirație și multă
muncă, iată secretele artei
pictoriței Cristiana ANTON**

Activitatea sa picturală
transformă, prin intermediul
culorii, desenului și compoziției,
natura înconjurătoare într-un
grăitor și frumos realism
Farmecul modernității, spiritului
său pătrunzător potențează
frumusețea cromatică a
lucrărilor sale.

Înzestrată de Tatăl Ceresc cu un
potențial artistic deosebit, artista
își aduce propria individualitate
pe marile simeze ale lumii
picturale!

Și ce putea să o inspire mai
puternic pe artistă, privind cu
pasiune natura înconjurătoare
decât florile, cu frumusețea lor,
fragilă dar elegantă!

Liliac, trandafiri, crini, crizanteme
și multe alte flori, fac din sălile
în care artista expune, adevărate
grădini, ce rivalizează cu cele ale
Semiramidei.

Datorită pasiunii sale imense
pentru flori, pentru frumusețea,
delicatețea lor, Cristiana Anton
este cunoscută și ca „regina
neîncoronată a florilor”.

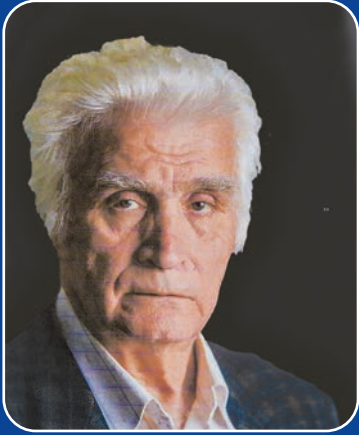
Dar paleta preocupărilor sale
artistice e mult mai largă și
printre operele sale descoperim
portrete, realizate în așa fel
încât ajungi să vezi sufletul
personajului.

Dragostea de natură a
îndemnat-o pe Cristiana Anton
să aștearnă pe pânzele sale și
peisaje ce încântă ochiul și
sufletul privitorului!

Cristiana Anton

regina neîncoronată a florilor

Vergil COJOCARU - COVER
editor senior

pictor, membru UAPR, UZPR,
Liga Navală Română, vice-președinte cu
probleme culturale

*Noi, artiștii din toate
genurile creației, avem
capacitatea de a recita, de
a visa și de a supraviețui,
împotriva tuturor
greutăților, neajunsurilor
nemulțumirilor.*

*Lăsate în seama timpului, el,
timpul va întări spusele și credința
mea, că, dragă Ilie Costea, ești
și vei rămâne în istoria artelor
plastice, un mare artist, sculptor,
cioplitor al lemnului nemuritor,
istoric, inginer al sufletelor
omenești pe care le aduci în viața
reală pentru a le reda veșnicia.*

*Îndemânarea ciopliturii, talentul
tău artistic nu cunoaște îndoială,
neputință, opreliște, insatisfacție
spirituală, cunoaște doar - hrănit
numai de o mare încredere în
sine -, o înaltă capacitate de a te
descoperi și de a obține maximum
de frumusețe de la viață.*

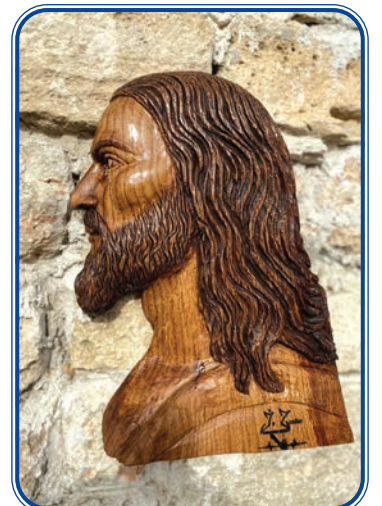
*În timp ce dădeai viață unor
personalități istorice, stimate coleg
în ale artelor plastice, sigur ai avut
și situații dificile, nu numai în arta
ta sculpturală, pe care printr-un
comportament sincer și o atitudine
de învingător în fața obstacolelor
ivite, cu multă încredere în domnia
ta, le-ai soluționat cu succes.*

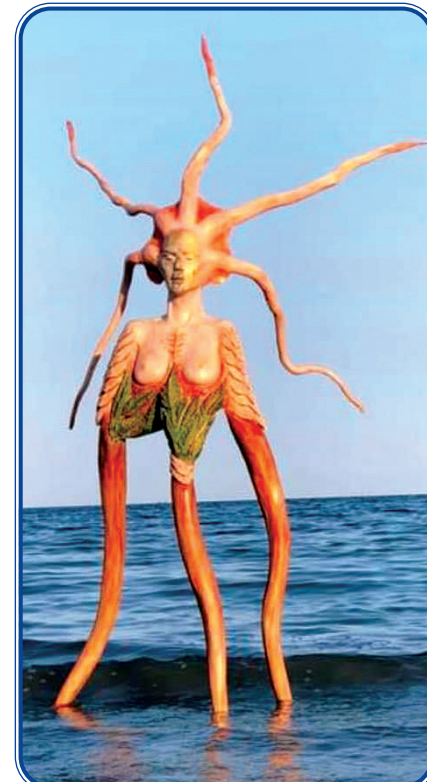
*De când te-am cunoscut și ți-am
apreciat la superlativ, întreaga
ta activitate sculpturală, îmi pun
fireasca întrebare: cât din tine, din
sufletul tău a rămas în fiecare bust
de personalități, domnitori sculptat
de tine?*

*Asta-i menirea noastră a
artiștilor: să dăm viață, să dăm
veșnicie, a tot ceea ce creem.*

Ilie Costea

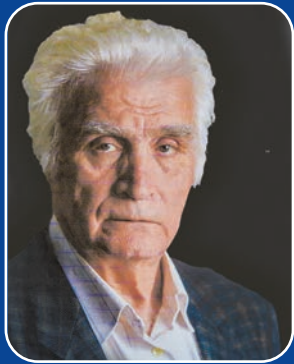
**Magicianul
însuflețirii lemnului**

*Cuvintele rostite trebuie să fie
mai puternice decât tăcerea!*
Florin VĂIDEIANU

Vergil COJOCARU - COVER
editor senior

pictor; membru UAPR, UZPR,
Liga Navală Română,
vice-președinte cu probleme culturale

*Frumusețea picturilor Ionelei POPESCU ne dezvăluie
puternicul ei impuls interior,
secretul artei sale.*

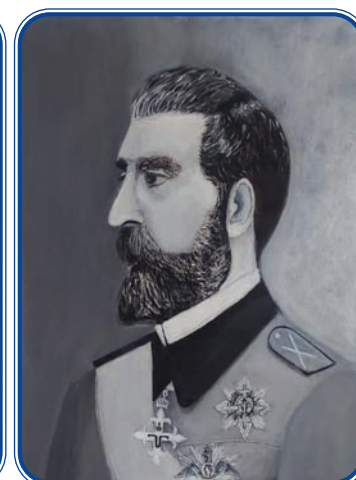
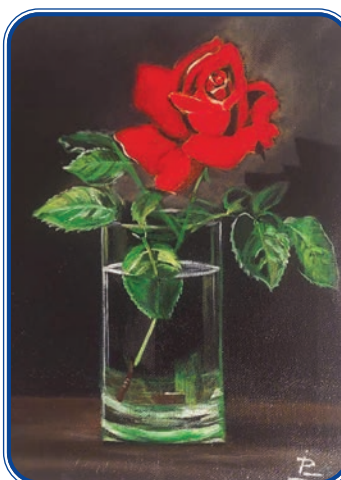
*Cunoscătoare a labirintului
sentimentelor umane, artista
transpune în opera sa (pe o
varietate de suporturi, din
punct de vedere cromatic,
compozițional și al desenului
inspirat), sentimente și
frumusețea din jurul nostru.
Astfel, Ionela Popescu
eliberează acele forțe ce stau
încătușate în vremelnica
noastră corporalitate.
O caracteristică a picturilor
sale este obiectivitatea oglinirii
și tendința idealizării realității,
exprimate cromatic în peisaje,
fie ele rurale, montane sau
marine. Dar mai ales prin
talentul său ne dezvăluie
frumusețea, fragilitatea și
gingășia florilor.*

*De asemenea, impresionează
aparenta ușurință cu care
penelul său se mișcă pe pânză.
Spiritul creator al artistei,
cu care a fost înzestrată de
divinitate, creează premisele ca
valoarea operei sale să dăinuie
în timp, numele său fiind
încăstrat în panoplia artiștilor
plastici români!*

*Artista îndeamnă cititorii
revistei „Cronica timpului”,
editată sub egida UZPR să fie
mereu alături de actul artistic,
indiferent de forma sa!*

Ionela Popescu

Talent, inspirație și dăruire

Motto: „Trebuie să iubim bătrânii și să-i protejăm, ei sunt o parte a patrimoniului nostru național“
Ana ASLAN

Gala „Ana Aslan“ revine la Brăila

Farm. Elisabeta AMĂRIUȚEI

Brăila, orașul de unde au pornit în viață, printre alții, Panait Istrati și savanta Ana Aslan a găzduit pe parcursul a două zile din această toamnă a doua ediție a galei care poartă numele savantei ce a cucerit continente.

La evenimentul de înaltă ținută științifică dedicat excelenței în geriatrie și gerontologie și promovării moștenirii academice

a savantei, organizat de Fundația Ana Aslan, Primăria orașului de la Dunăre, farmacia Faltis au participat personalități ale lumii medicale și academice și nu numai.

Gazdele ne-au întâmpinat cu câte un trandafir roșu în fața actualei case memoriale în care a locuit primii 13 ani de viață Ana Aslan. Casa, de acum 175 de ani, dotată cu mobilierul vechi și obiecte aparținând savantei, declarată monument istoric, de patrimoniu, fiind protejată de

Fundația Ana Aslan, are 12 camere. Situată într-o zonă a armatorilor greci se află într-o stare perfectă, ca structură și rezistență, păstrând elemente de originalitate, printre care sobe de teracotă albă, sofale moi, uși, parchet atrage an de an numeroși

turiști. Aici au locuit patru generații, printre care Constantin C. Hepitas, autorul primei Farmacopei-manual de farmacie din țară sau Violeta Verona, nepoata pictorului Arthur Verona, străbunicul ei cumpărând casa. Preluată acum trei ani de Fundația

Ana Aslan care a transformat-o în casă memorială.

După vizitarea așezământului a avut loc sesiunea științifică „Balcani. Știință. Femei de știință celebre“.

A doua zi a urmat vizitarea farmaciei Faltis, cu un istoric de peste un secol, dotată cu laborator, industrie proprie, grădină cu plante medicinale. Ne-a însoțit conducătorul acestei importante instituții, un descendent al cunoscutei familii Bobaru din localitate. Gazdele ne-au invitat apoi la o croazieră pe Dunăre.

Spre seară, la teatrul Maria Filotti a avut loc decernarea celor nouă premii ale actualei ediții pentru contribuția adusă în

domeniile geriatriei și gerontologiei și pentru activitatea dedicată îmbunătățirii vieții persoanelor vârstnice. Au urcat pe scenă pentru

a primi distincțiile prof. dr. Daniela Grădinaru, coautoare a cărții „Gerovital. sau arta de a trăi“, premiată și de Academia Oamenilor de Știință din România-premiul pentru inițiative din domeniul pregătirii în geriatrie; dr. Maria Diaconescu, fostă elevă a savantei - premiul pentru bune practici în domeniul îngrijirii vârstnicilor; Sergiu Pantea, managerul Institutului Ana Aslan - premiul pentru crearea unor medii de existență adaptate vârstnicilor, în geriatrie; în memoriam prof. dr. Gheorghe Vrăbiescu, cofondator al Institutului, premiul pentru o carieră profesională dedicată geriatriei; Lăcrămioara Frăsineanu, de la Senatul Științific al Fundației „Dan Voiculescu“ - premiul pentru implicare deosebită în cercetările legate de problematica vârstelor pentru coordonarea proiectului „Harta longevității în România“, dr. Gabriela și Valentin Anghel, coordonatori din partea AVBS - premiul pentru

Activități de voluntariat dedicate persoanelor vârstnice, Andreea Cigolea, realizator Antena 3-premiul pentru Activități de mass-media, preotului Ciprian Grădinaru-

premiul pentru proiectul „Sănătate pentru sate“, dedicat de entități religioase pentru persoanele vârstnice, Mihai Popescu, directorul filialei Ploiești -Galați. a Farmaciei Catenapremiul pentru o entitate administrativ-teritorială implicată în susținerea geriatriei și gerontologiei. Unul dintre premii a fost înmănat de ambasadorul Albaniei în România, Excelența Sa, Enkeleda Baduni Mercuri.

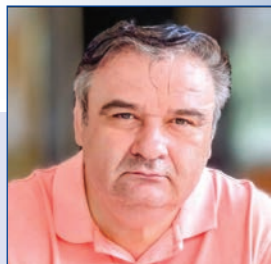
Închei cu un îndemn al savantei:

„Aș dori să vă las moștenire această pasiune care m-a animat de-a lungul existenței.. Să poarte amintirea strădaniei mele pentru a ușura suferințele bătrânilor și a le dărui puțină speranță“

Canada - o geografie a mirării și întâlnirilor

Impresii de călătorie după 30 de zile printre oameni, ape și cuvinte

Corneliu-Victor DRĂGHICI
Foto: Georgiana DRĂGHICI

Canada este mai mult decât o țară. Este și o experiență care se trăiește în straturi: de lumină, de limbaj, de istorie și peisaj. Timp de 30 de zile, am avut privilegiul de a redescoperi această țară vastă și generoasă, începând cu metropolele ei vibrante și terminând cu insulele tăcute, scăldate de apele Fluviului Sfântul Laurențiu. Ceea ce urmează este o încercare de a împărtăși din farmecul și complexitatea unei călătorii de neuit.

Montreal – orașul bilingvismului și al inimii românești

Ajuns pentru a doua oară în Canada, împreună cu soția Georgiana și nepoțica Sofia-Nicola, am poposit, ca și în vara anului 2023, când veneam întâia oară, la Montreal, metropola care respiră prin două limbi și bate în ritmul nenumăratelor culturi.

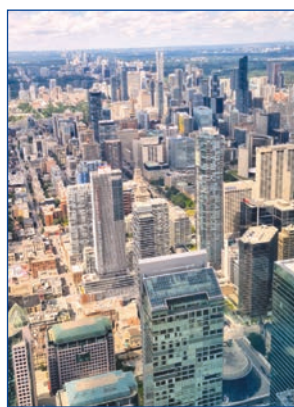

Vechiul port, clădirile cu arhitectură europeană, cafenelele boeme din Plateau-Mont-Royal și domul Catedralei Notre-Dame sunt doar câteva dintre reperele turistice care m-au impresionat. Însă, dincolo de acestea, Montreal are și o inimă românească vie. Unul dintre cele mai emoționante momente a fost vizita la statuia lui Mihai Eminescu, aflată în Piața României. Un spațiu discret, dar profund semnificativ. Ridicată prin strădania comunității românești, statuia nu e doar o simplă amintire, ci și o punte spirituală peste Atlantic.

Tot aici am cunoscut și proiectul POEM-I, o inițiativă culturală legată de Eminescu, desfășurată în colaborare cu Școala Românească Junimea din Montreal (director Otilia Tunaru) și coordonată de profesorul de matematică din București, Constantin Hărăbor, care aduce poezia românească în dialog cu spațiul canadian. La întâlnirea cu Ansamblul Datina, condus de Mihai Nechifor Dăscălescu și compus din tineri români din zona Montreal, unii născuți chiar pe tărâm canadian, am simțit într-un mod aproape fizic că România nu a rămas departe: dansurile populare, portul tradițional și ritmurile ne-au unit spontan într-o horă imaginară care a legat generații și continente.

Toronto – metropolă și miraj

Toronto este exact ce promite: un oraș cosmopolit, vertical și efervescent. După ce am parcat mașina, căutând renumitul turn, care refuza să se lase zărit ascunzându-se după zgărie-nori, am solicitat unui muncitor în salopetă de pe un șantier de construcții câteva indicii necesare localizării obiectivului.

Ni le-a oferit cu amabilitate, apoi ne-a întrebat din ce țară venim. Când am rostit România, acesta a exclamat cu admirație: „A, George Enescu, Virginia Zeani, Gheorghe Zamfir! România e o țară minunată, renumită pentru muzicienii ei”. Am fost cu toții profund impresionați. CN Tower – uriașa sulită de oțel care străpunge cerul – oferă o pa-

noramă care îți taie răsuflarea. Peisajul urban se întinde la orizont ca o hartă vie, unde multiculturalismul nu e doar o idee, ci și un mod de viață. La Art Gallery of Ontario am descoperit colecții de artă canadiană care ne-au surprins prin rafinament și diversitate, în timp ce cartierul Distillery, cu străzile sale pietruite și clădirile restaurate, ne-a oferit momente de tihnă urbană.

Hamilton – cuvântul care unește

Pentru mine, Hamilton va rămâne sinonim cu Câmpul Românesc – un campus administrat de Asociația Culturală Română, al cărei președinte este inginerul Dumitru Răchitan. Locul unde cultura română a înflorit într-un colț de pădure canadiană. Aici, în perioada 21 – 26 iulie, s-a desfășurat, sub directoratul preotului Dumitru Ichim, Săptămâna Internațională de Cultură, un eveniment care adună an de an scriitori, artiști și oameni de spirit din diaspora și din România.

Într-un cadru natural de basm, cu păduri umbroase, coline domoale și o apă curgătoare cristalină ce desparte domeniul în două, am avut onoarea de a fi invitat să susțin o conferință cu tema „Individul în luptă cu ideologia - ficțiune și adevăr în literatura română contemporană” și de a participa la decernarea Premiilor Asociației Scriitorilor Români din America de Nord (ASRAN) pe anul 2024, unde cartea părintelui-poet Dumitru Ichim, „Micul Botezător – finul lui Dumnezeu” (Editura Cronologia din Sibiu) a fost desemnată Cartea anului, iar romanului meu „IACOV” (Editura Tracus Arte) i-a fost decernat premiul „Romanul anului”. Emoția, recunoștința, comuniunea s-au topit în acel moment, care a depășit granițele literaturii pentru a deveni o sărbătoare a sufletului românesc.

O mie de Insule, Marele Măr și Fluviul Sfântul Laurențiu – geografia visului

Excursia spre Thousand Islands a fost ca o evadare într-un tărâm feeric. Între Canada și Statele Unite, aceste insule – de la stânci cu un singur copac până la domeniile private cu castele în miniatură – par fragmente rupte dintr-un basm nordic.

Am admirat Fluviul Sfântul Laurențiu din diferite unghiuri și orașe – apusurile privite de pe pontonul lui Alex sunt superbe, dar cea mai aparte experiență am avut-o pe Insula St. Bernard, o oază de liniște cu păsări migratoare și ratoni, unde natura pare să fi oprit timpul pentru câteva ceasuri. În contrast, vizita la **Marele Măr** – un complex de agrement și livezi din Ontario – a fost o experiență simplă și revigorantă, o amintire din copilărie translatată peste ocean.

Cascada Niagara – forța naturii

La granița dintre provincia canadiană Ontario și statul american New York, Cascada Niagara nu este doar un obiectiv turistic important, vizitat anual de milioane de

turiști din întreaga lume, ci și o lecție de umilință în fața naturii. Vuietul apei, curgerea ei masivă și permanentă te fac să te simți mic și viu deopotrivă. O plimbare cu vaporul Hornblower, până aproape de căderea apei, e o

experiență care te udă la propriu și la figurat, în simțuri, în gânduri, în trăiri.

Ottawa – capitala sobrietății elegante

În capitala Canadei, fiecare clădire pare să spună o poveste. De la Parliament Hill la By Ward Market, Ottawa îmbină rigoarea instituțională cu relaxarea specifică unui oraș verde. Canalul Rideau, cu aleile sale liniștite, este un loc perfect pentru reflecție sau o plimbare romantică.

Salaberry-de-Valleyfield – liniștea prieteniei

Orașul în care am locuit o mare parte din șederea mea canadiană, Salaberry-de-Valleyfield, este o așezare tihnită, aflată pe malul Fluviului Sfântul Laurențiu. Aici m-a găzduit cu generozitate prietenul meu Alex Cetățeanu, un om de spirit, suflet de poet și gardian al culturii române în Canada. Zilele petrecute în zonă au avut un ritm domol, curgător, asemenea apei. Am străbătut orașul în lung și-n lat, vizitând magazinele de îmbrăcăminte, hipermarketurile, parcurile bine îngrijite, podurile levante și insulițele sălbatice.

Kingston și Kitchener - repere liniștite și vii

La confluența dintre Lacul Ontario și Fluviul Sfântul Laurențiu, orașul Kingston are o arhitectură sobră, dar impunătoare, marcată de trecutul său militar și universitar. Kingston a fost între anii 1841 și 1844 prima capitală a Provinciei Unite a Canadei. Plimbarea pe malul apei mi-a oferit o stare de pace rar întâlnită.

Quebec – farmecul Europei în America

Orașul vechi din Quebec pare desprins dintr-o gravură de secol XVIII. Străzile pietruite, cetatea, cafenelele boeme și priveliștea de pe terasa Dufferin creează un tablou în care te poți pierde cu ușurință. Este locul unde trecutul se simte aproape, dar fără melancolie.

Canada – o țară cât o promisiune

Desigur, nu toate sunt perfecte în Canada. Vigilența, câteodată exagerată și suspiciunile, de cele mai multe ori nefondate, ale unor poliști de frontieră din aeroport, privind intenția de migrare ilegală – evită formularea lipsită de fler –, timpul de așteptare exagerat pentru verificări la Biroul Migrație – chiar și șase-șapte ore –, traficul aglomerat din Toronto și Montreal, dificultățile cu infrastructura de transport în anumite zone, distanțele uriașe care îngreunează călătoriile pot descuraja uneori turistul obișnuit. Însă toate pălesc în fața ospitalității, diversității culturale și frumuseților naturale ale acestei țări.

Canada nu e doar o destinație, ci și un spațiu al regăsirii, al dialogului, al diversității în armonie. Este un loc unde poți trăi toate cele patru anotimpuri în câteva săptămâni, unde poezia se poate auzi și în limba română, iar un roman scris peste ocean poate fi recunoscut drept ecou al adevărului.

Pentru cei care caută mai mult decât vacanțe, pentru cei care vor întâlniri, sensuri și revelații, Canada merită fiecare clipă.

Soprana română, Roxana Cetali „A doua Maria Callas a lumii”

av. **Georgiana ȘTEFĂNESCU**

moderator al emisiunii „Revelația vindecării”, M+Tv International.

*Cititori reviste culturale - „Cronica Timpului” au privilegiul notabil de a o primi pe covorul roșu al inimilor pe soprana română, **Roxana Cetali**, supranumită de critica și presa muzicală internațională – „A doua Maria Callas a lumii”, grație asemănării fizice, dar mai ales a „aurului negru” din timbrul vocal unic, deținut în istoria Operei doar de către legendara soprană, ambele fiind de origine greacă.*

Personalitate polivalentă, Roxana Cetali, ce a debutat în urmă cu douăzeci de ani pe scena Teatrului de Operă și Balet din Constanța natală, a adus glorie stindardului național, atât prin înalte performanțe, obținute inițial în cariera sportivă, cât și, ulterior, prin succesele răsunătoare, repurtate pe marile scene lirice ale lumii. Talentul unic, harul, frumusețea sa celestă, dublate de smerenie pură, caracteristică doar creatorilor de geniu, au fost aclamate recent de telespectatorii emisiunii „Revelația vindecării”, producție a postului M+TV Internațional, unde soprana tomitană ne-a îmbogățit „liga divină” a invitaților. Vă poftim să lecturați prima parte din interviul captivant, pe care artista ni l-a acordat:

- Ce anume a declanșat, în zorii existenței dumneavoastră constănțene, pasiunea pentru înălțimile Operei și cum s-a manifestat această vocație nobilă?

- Eram conștientă din copilărie că dețin harul de a cânta. Provin dintr-o familie de greci talentați, iubitori de oameni și de artă, care m-au inițiat pe acest drum al muzicii, iar destinul a făcut ca noi să locuim lângă biserică, locul preferat unde mergeam aproape zilnic, să mă rog, să asist la botezul copiilor și să mă bucur privind mirii îndrăgostiți, care veneau să-și unească destinele în biserică unde mama mea, eu și fiul meu, Alexandru, am fost botezați. Ascultam cântările bisericești, pe care le memoram ușor și le fredonam cu vocea nativă de copil. Tot destinul a făcut să avem vecine două artiste minunate, care au contribuit la formarea mea, urmând de la 6 ani ore de pian cu prof. Silvia Karker și mai apoi ore de canto clasic cu celebra soprană Romfília Radu-Leahu, care atunci când m-a auzit pentru prima dată cântând, mi-a spus: „Roxănica, ai o voce extraordinară! Dacă vrei să iubești Opera, ascult-o pe Maria Callas! Te vei îndrăgosti de vocea sa, iar tu îi semeni vocal!”

- De mulți ani, se cunoaște despre soprana Roxana Cetali că este o construcție polivalentă, ce a făcut încă de foarte tânără înaltă performanță, inclusiv în sport. Care au fost roadele din palmaresul dumneavoastră, ce au anticipat gloria lirică de mai târziu?

- Eram considerată ca fiind talent nativ, atât în muzică, dar și în sport. Aveam o ușurință în a practica orice sport. La vârsta de 4 ani eram gimnastă la C.S.S.1 din Constanța, antrenarea mea fiind gimnasta Camelia Voinea. Talentul nativ, cât și inteligența, antrenamentele zilnice, perseverența, seriozitatea, iubirea față de ceea ce îmbrățișez și încrederea în forțele proprii, ce mă caracterizează, această disciplină, care a devenit un mod de viață, m-au ajutat să ajung rapid în Echipa Națională a României, în Lotul Olimpic de Tenis de Masă al României, obținând medalii, trofee la campionate

naționale și internaționale. În cei 12 ani de performanță în tenisul de masă, am devenit multiplă campioană națională, campioană europeană și vicecampioană europeană în 1992, având-o model pe campioana mondială Otilia Bădescu. În 1993, am fost premiată în Gala „Celor mai buni sportivi ai anului”, eu fiind pe locul 5 din 10.

- Povestiți-ne despre „icoanele vii” din familia Cetali, de origine greacă, stabilită la Constanța de mai multe generații. Aripile și forța de a răzbi le-ați moștenit de la părinți?

- Pot spune că istoria familiei Cetali este fascinantă. Străbunicul patern, Panagiotis Tsetalidis, (devenit Panait Cetali) a fost un priceput velar în Pireu - Grecia. Pe timpul războiului greco-turc, bunicul fusese înrolat în armata turcă, însă a dezertat ca să nu tragă în grecii aflați în război, acela fiind momentul hotărâtor când el a fugit din Grecia în România și s-a stabilit la Brăila. Străbunicii materni, Katina Kalapodas și Dimitris Tsimburis, la rândul lor greci din

Thesaloniki și Perista - Grecia, au ajuns și ei în România, la Constanța, unde au adus pe lume trei copii: Olga, Hrisanthi și Ana Tsimburis (devenită Dumitru, prin căsătoria cu Dumitru Ion, bunicul meu). Tatăl meu, Cetali Vasile, a fost dansator în Ansamblul „Brăulețul”, și mai apoi a devenit un excelent Comandor al Aviației Militare Române, pilot de supersonice și elicoptere. Mama mea, Olga Cetali, fostă balerină și ulterior educatoarea multor generații de copii. Părinții mei, Olga și Vasile Cetali s-au căsătorit la Constanța, iar rodul iubirii lor sunt eu - Roxana Cetali, născută pe 30 iulie 1977. Atât părinții, cât și bunicii mi-au lăsat moștenire prin exemplul lor în primul rând această bază - Iubirea și Credința și Curajul de a fi un om demn, onest, puternic, iubitori, adică o bună creștină, cu principii sănătoase de viață și totodată o bună patriotă, prin exemplul și îndemnul tatălui meu, care îmi zicea zâmbind: „Capul sus și gândul la Patrie!” Iar peste toate acestea am primit și Harul Divin de a cânta, această voce pentru care sunt infinit recunoscătoare Divinității, familiei

mele, cât și maestrelor mele, care, la rândul lor, au origini grecești. Bunica Ana îmi cânta zilnic cântece grecești și românești, bunica Evghenia îmi spunea povestioare, iar părinții mi-au mărit orizontul cunoașterii prin imprimări audio cu mari interpreți din muzica internațională. În tainele muzicii de operă și operetă am pătruns cu mare curiozitate și bucurie prin spectacolele vizionate de la 4 ani împreună cu părinții mei, care mă duceau adeseori la Teatrul de Operă și Balet din Constanța, care în timp a devenit a doua mea casă.

- Rememorați debutul dumneavoastră în Operă, în fața publicului ce vă aclamă de atunci neîncetat, la fiecare apariție pe scenă.

- Debutul în operă a fost emoționant, deoarece era prima dată când făceam trecerea de la galeria gălăgioasă din lumea sportului la publicul meloman, tăcut, din lumea operei, acel public numeros care mă fixa cu privirea și pe care trebuia să-l conving și să-l cuceresc prin glasul meu, prin actul artistic foarte bine pregătit, interpretat și transmis de la inimă la inimă. Nu a fost greu să pun în practică, deoarece simțeam că aparțin scenei, că sunt în lumea mea, pe care o trăiam anticipat din copilărie când cântam și mă oglindeam în geamul ferestrei sau în ușa șifonierului, îmbrăcată fiind în capoatele mamei care îmi erau lungi, dar acesta era tot farmecul pentru că mă vizualizam ca fiind o regină și știam să-mi port cu eleganță trena, privindu-mă prin ochii spectatorilor, auzind anticipat aplauzele publicului. Această confirmare am avut-o când am pășit pe scenă, sub lumina reflectoarelor îmbrăcată pentru prima dată într-o rochie cu crinolină care nu m-a încurcat deloc; am știut să o port firesc. Desigur, și sportul de performanță mi-a dezvoltat atenția distributivă, concentrarea, viteza de reacție, gândirea anticipată, însă acest debut absolut nu-l voi uita niciodată - acea emoție atât de specială, declanșată de gândul că sportiva de performanță, Roxana Cetali trebuia să demonstreze tuturor că este capabilă să-și câștige titlul de soprană de performanță, și am reușit să dovedesc acest lucru de la prima apariție scenică, încununată cu succes. Prin voința și încrederea în forțele proprii, prin șlefuirea zilnică a aparatului fonator, dar mai ales din iubire față de ceea ce îmbrățișez și ghidată de Divinitate, am reușit să fac schimbarea radicală în plan profesional.

(Continuarea în numărul următor)

Rugăciunea inimii – ISIHASMUL (III)

Pr. prof. dr. Ioan STANCU

Continuare din numărul trecut

El trece în vedere diferitele păcate ale limbii: injurii, defăimări, cuvinte contra unor frați care pretind că nu sunt spuse cu gând rău și le condamnă atât de sever încât concluzia este că cel mai bine este să taci. În “Reguli lungi” însă procedează mai puțin negativ, aducând un mare elogiu tăcerii. Dar, ceea ce arată importanța pe care el o dă tăcerii este grija cu care el reglementează folosirea cuvintelor. Cu excepția celor care au în grijă buna ordine a casei, ceilalți trebuie să păzească tăcerea. Și chiar și aceștia trebuie să vorbească cu precauție. La fel, tonul vocii are o mare importanță pentru Vasile; el trebuie reglat în funcție de nevoile celor care ascultă. Tăcerea nu este o limitare a carității. În acest sens, avea Isaia, un mare mistic al Orientului, da sfaturi foarte precise când la un schivnic vine un alt frate. El trebuie salutat, ajutat să mănânce, să se spele, să se odihnească și întrebat cum îi merge. Dar dialogul trebuie să fie scurt, fără a ajunge la cuvinte inutile. Nu în ele constă caritatea noastră. Tăcerea este, din contră, una din formele cele mai autentice și necesare de caritate. Așa a gândit Isaia și, după el, numeroși asceți orientali. Ioan Profetul este unul dintre ei. Pentru el tăcerea este adevărata libertate interioară cu privire la toți oamenii.

Din aceste învățături se hrănesc faimoșii Isaac de Ninive și Simeon Noul Teolog. Isaac cunoștea eficacitatea spirituală a tăcerii, atât din lecturile sale cât și din propria experiență mistică. “Mai mult decât toate lucrurile iubesc tăcerea: ea îți aduce un fruct pe care limba nu-l poate descrie. Mai întâi, noi ne străduim să tăcem. Apoi, din chiar tăcerea noastră se naște ceva care ne atrage spre a tăcea... Dacă practici aceasta nu-ți pot spune câtă lumină se va împrăști în tine apoi... După un timp, o anumită dulceață se naște în inimă, prin exercițiul acestei reguli de conduită”. Extazul și tăcerea merg împreună fiindcă tăcerea dă plenitudinea interioară pe care cuvintele, oricât de frumoase, nu o pot da. Cauzele tăcerii sunt mai multe. Ea vine sau din glorificarea omului sau dintr-un zel profund pentru virtute, sau dintr-o anumită legătură interioară cu divinitatea. Odată intrat în “misterele divine”, nu poți rupe tăcerea transcendentă a lui Dumnezeu prin cuvinte, plăceri corporale sau gânduri mărunte.

Simeon Noul Teolog nu a fost un schivnic prin vocație, dar un călugăr toată viața sa. Părintele său spiritual, Simeon Studitul, pare că i-a insuflat dragostea pentru tăcere. Și el este foarte strict în privința relațiilor cu frații din mănăstire și în privința dialogului cu ei. Pe cei apropiați nouă să-i considerăm ca și morți, iar pe cei bolnavi îi vizităm numai pentru a-i întreba de sănătate și

Abstract: *Isihasmul, împreună cu isihia, sub diferite forme întâlnite în limbajul teologic, care se propune să fie explicate în cele ce urmează, cu ajutorul unor scrieri religioase, venite atât din sfera unor sfinți teologi, dar și din sfera unor cunoscuți filosofi greci din antichitate. Calea prin care isihastii comunică cu Dumnezeu este rugăciunea inimii. În desăvârșirea spirituală a lui, monahul, prin rugăciunea inimii, parcurge o viață ascetică ce rezonază cu fuga de oameni sau de lume, descriind primul grad al solitudinii. Solitudinea se amplifică prin tăcere, care va fi explicată cu ajutorul faptelor de tăcere ale unor nume sonore din antichitate. (isihasm=rugăciune, fugă de oameni, tăcere, isihie).*

atât. Nu este nevoie de dialoguri “scripturistice sau psihologice”. Astfel a fost discipolul îndrumat de maestrul său. Viața sa a fost una de tăcere, singurătate și rugăciune. Și la el găsim ideea încuierii în chilie pentru rugăciune. Modelul lui a fost Sfântul Arsenie, ale cărui scrieri le cunoștea foarte bine și le practica și mai bine. Pagini care au în spatele lor întreaga pleiadă de scriitori orientali sunt cele ale lui Diadoh din Foticeea; ele reflectează asupra legilor psihologice care conferă atât de multă gravitate problemei tăcerii. El face comparație cu căldura care se pierde dintr-o baie atunci când deschizi ușa. La fel, atunci când vorbești, chiar dacă spui lucruri bune, se disipează memoria, adică aducerea aminte de Dumnezeu. Astfel, tăcerea este mama tuturor gândurilor bune.

Isihia sau solitudinea inimii

Singurătatea și tăcerea nu fac încă un isihast. Poate doar un original sau un gen de sălbatic, un filosof sau un individualist. Atunci când căutăm liniștea în izolare, noi o facem de obicei pentru a ne odihni sau pentru a reflecta la interesele noastre personale. Însă, isihastul în sens creștin (de altfel, singurul sens al acestui cuvânt) le practică din dragoste pentru rugăciune, pentru unirea cu Dumnezeu, pentru desăvârșirea spirituală. Isihastul are un dușman mult mai mare în îndeplinirea acestor dorințe ale lui decât societatea gălăgioasă și anume împrăștierea interioară a inimii, atrasă de tot felul de afecțiuni și atașamente, prezența unui interlocutor în interior. Cele mai multe gânduri ale noastre se produc în liniște, fără ca gura să vorbească. De aceea, adevăratele prezențe care ne însoțesc tot timpul sunt cele din interiorul inimii noastre. Acest lucru a fost spus foarte clar de Iisus prin cuvintele: “Acolo unde este comoara voastră, acolo este inima voastră”, acea inimă care naște gândurile bune sau rele care urmează “comoara” sa, lăuntru, esența. Una din marile noutăți ale Noului testament este, de altfel, tocmai interiorizarea totală. Trebuie să ne purificăm întâi interior și exteriorul va fi de la sine curățat. Deci, reforma interioară, pacea inimii este ceea ce creștinii trebuie să realizeze pentru a-l putea cuprinde pe Dumnezeu. Iar isihastii iau ca condiții favorabile pentru a face aceasta singurătatea și tăcerea. De aceea, deseori isihia este văzută sinonimă cu singurătatea. Propriu-zis, ea semnifică însă o stare a sufletului. Această stare a inimii poartă însă și un alt nume, mult mai evanghelic: amerimnia. Termenul cel mai frecvent este însă isihia, care se referă la întregul complex al vieții eremitice creștine, de la retragerea exterioară până la cea mai mistică eliminare a gândurilor. El singur reprezintă deci o doctrină profesată de isihasți care vor să ajungă la liniștea interioară care este, în același timp, o condiție și un rezultat al unirii cu Dumnezeu în rugăciune. Trebuie, însă, să studiem isihia în sensul pe care l-am auzit la Arsenie, ca încoronare a fugii și a tăcerii. Substantivul amerimnia nu se găsește în Noul Testament. Adjectivul amerimnos apare de două ori – la Matei 28,14 care e tradus cu sensul de a fi

fără grijă și la I Cor. 7,32 unde Hristos explică de ce virginitatea este preferabilă mariajului și anume fiindcă este fără griji, fără probleme. Dar există și griji laudabile: grija față de lucrurile dumnezeiești, grija față de celălalt, manifestarea carității. Tocmai de aceea, Noul Testament ne învață că trebuie să eliminăm alte griji, cele ale vieții prezente, ele fiind nocive pentru inima noastră. Hristos spune Martei că unele griji o tulbură, dar una singură e necesară: isihia, contemplația de care se învrednicește Maria. Pentru că interdicția de a nu ne frământa constituie un element esențial al moralei creștine și provine din încrederea în atotputernicia Domnului, ea rezultă din datoria de a nu adora decât un singur Dumnezeu iar această datorie nu e o interdicție, ci o imposibilitate psihică: “Nimeni nu poate servi la doi stăpâni”. Așa se rezumă porunca de a-L iubi pe Dumnezeu cu tot sufletul, cu tot cugetul, cu toată inima și cu toate puterile noastre. Avem de-a face cu un soi de “totalitarism” din a cărei înțelegere se naște isihasmul autentic. Realizarea lui are ca o condiție negativă reducția tuturor forțelor intime obținerii lui, iubirii și servirii lui Dumnezeu. De asemenea, este necesară eliminarea grijilor multiple care macină vitalitatea spirituală trebuincioasă mântuirii, acelei σωτηρία, singura care oferă fericirea. Dorința de mântuire prin unirea cu Dumnezeu care devine tot în toate, nu este o dovadă de egoism; din contră, este dovada unei mari carități și generozități, comparabilă cu cea a martirilor.

Amerimnia, indiferența, desemnează aproape peste tot o virtute. Există însă și un sens negativ de indiferență față de ceea ce ține de mântuire, pentru care grecii au mai multe expresii. Una dintre ele este ἀχρηδία, ceea ce înseamnă, literalmente, indiferență. Termenul nu există în Noul Testament dar îl folosește Evagrie referindu-se la unul dintre cele 8 gânduri rele ce vorbește de un soi de indiferență la care consimțim. Mai există și indiferența mesaliană, împotriva căreia s-au ridicat multe spirite ortodoxe.

Ea are două sensuri: primul, în legătură cu indiferența față de muncă sub pretextul că nu trebuie să ne îngrijim de ziua de mâine; al doilea, care provine din securitate, adică sentimentul de a fi mai presus de greșeli, resimțită de aceia ce credeau a fi primit harul. Cu totul altceva este indiferența benefică care se referă, după Efrem, la lucrurile terestre. Clement din Alexandria vorbește de acest sens al amerimniei cu privire la morți, simbolizând absența oricăror griji care să-i tulbure. Acest lucru este important, căci pune amprenta acestei stări a sufletului – ea stă la baza mortificării. Filosofia era, după Platon, un exercițiu al morții, al intelectului, de a trăi separat de corp și de tirania patimilor și Clement știa acest lucru. Amerimnia nu rezultă, deci, din acea autosuficiență mesaliană. Ioan Hrisostom este cel care demonstrează posibilitatea acestei indiferențe, numită amerimnia, ca și la Origen, ignorându-se, cu excepția lui Evagrie, cuvintele grecești de apathia și ataraxia.

Continuare în numărul următor

Catedrala Națională

Un simbol al credinței, un liant al națiunii române

Se cuvin aprecieri profunde actualei conduceri a Bisericii Ortodoxe Române pentru realizarea unui vis național. Acum, când ideea s-a transformat pe deplin în realitate, trebuie să știm și al cui a fost visul inițial. Și răspunsul corect este, al lui Mihai Eminescu. Poetul, care era un mare patriot, a fost implicat sufletește în Războiul pentru Independență și dintr-un alt motiv. Fratele său, Matei, militar de carieră, fusese pe front, motiv pentru care îl idolatriza. În anul 1878, când independența fusese și acceptată de puterile europene, Eminescu, împreună cu Slavici, au scris în Ziarul Timpul un articol plin de entuziasm pentru viitorul țării, care, spuneau ei, ar fi trebuit marcat prin ceva mare, ceva care să rămână pe veci. Aceasta urma să fie Catedrala Mântuirii Neamului. Putem interpreta aceasta și ca pe realizarea unei viziuni a presei române, din faza ei incipientă.

Regele Carol I, impresionat de sacrificiul soldaților, a decis atunci alocarea sumei uriașe pentru acea vreme de cinci milioane de lei aur pentru ridicarea unei catedrale reprezentative. Intenția nu era doar arhitecturală, ci și spirituală: edificiul trebuia să fie un monument al unității credinței ortodoxe și al identității naționale. Ulterior ideea construirii acestui lăcaș de cult a

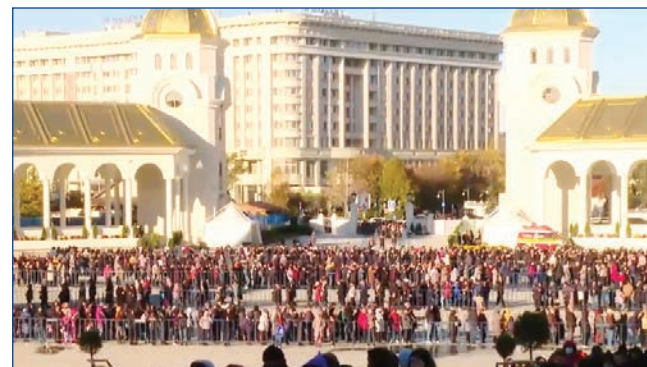
Împungând cerul cu crucea din vârful celei mai înalte cupole, la 120 de metri înălțime, Catedrala Națională este cel mai mare lăcaș de cult din toată ortodoxia

A doua biserică ortodoxă autocefală ca mărime din lume merita demult o catedrală pe măsura sa.
Ioan-Aurel Pop, președintele Academiei Române

Sfințirea icoanelor, pictate în mozaic, a fost oficiată de Patriarhul Ecumenic Bartolomeu I și Patriarhul Daniel al Bisericii Ortodoxe Române

fost mereu reluată dar vicisitudinile vremurilor nu a făcut posibilă înălțarea acesteia. Apoi, a urmat lunga noapte comunistă, dispusă mai curând să pună la pământ decât să înalțe lăcașuri de cult, prigonind clerul indiferent de confesiunea căreia îi sluja și ar fi făcut orice pentru a îndepărta de credință o țară întreagă. Nu au reușit iar una dintre

Peste 50000 de credincioși s-au închinat la icoanele Catedralei

cele mai puternice mărturii a credinței poporului român stă chiar marea de oameni ce s-au revărsat către Catedrala Națională, venind din toate colțurile țării pentru a admira și a se închina la icoanele din marelui monument, peste 50 de mii de credincioși s-au perindat, pe la icoanele pictate în mozaic, au trecut prin altarul deschis tuturor, fie ei bărbați sau femei, să se închine cu evlavie și să înalțe o rugăciune către Dumnezeu, cel care a îngăduit sfânta lucrare a oamenilor.

2000 de personalități ale statului român, oameni de cultură, ambasadori, reprezentanți ai cultelor și o mulțime de ziarști dornici să marcheze evenimentul au asistat la sfințirea icoanelor din Catedrală

Arhitectul care a gândit și a proiectat Catedrala Mântuirii Neamului din București este băcăuanul Constantin Amăieș

Cel mai mare dintre cele șase clopote are 25 de tone, 3,3 metri înălțime și tot atâția în lățime. Acesta a fost turnat la Innsbruck, în Austria, fiind cel mai mare clopot din Europa.

Motto: „Știința aparține umanității și este torța care luminează lumea”.
Louis Pasteur

Când știința devine cultură...

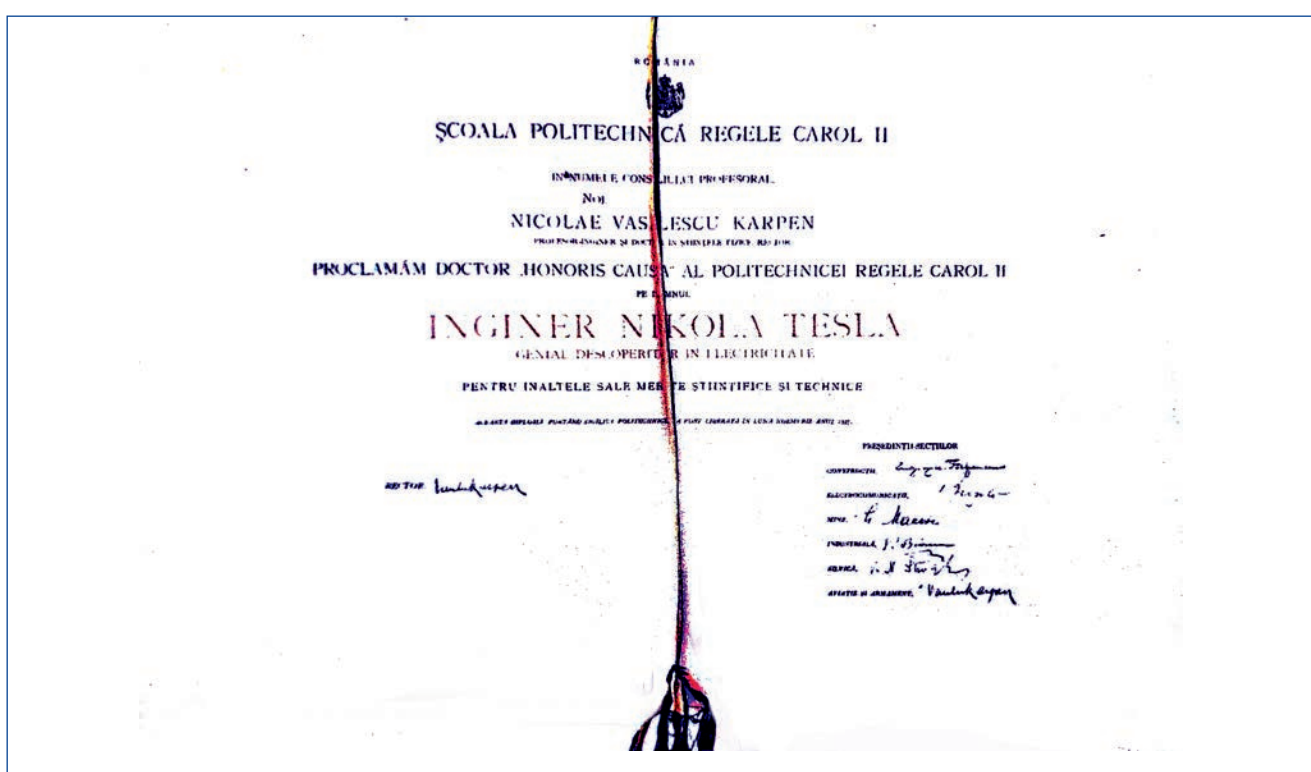
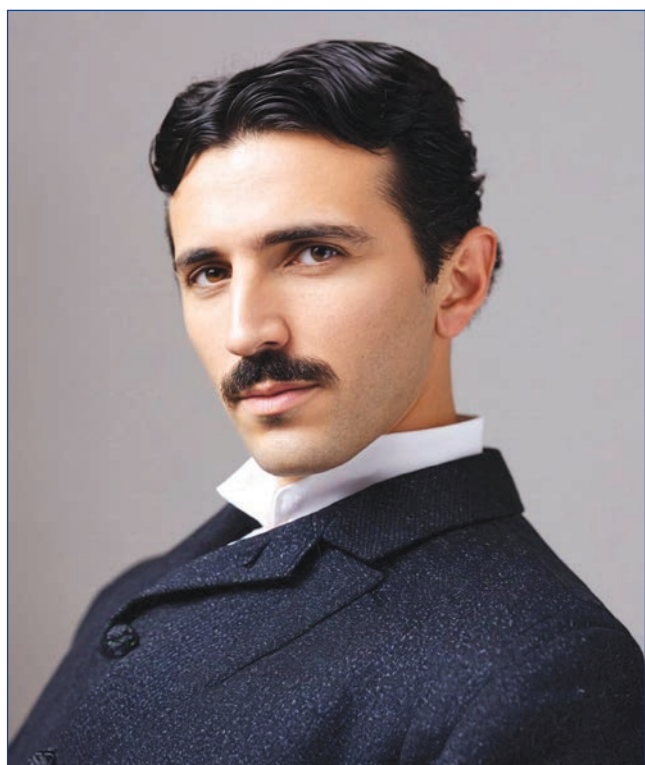

Prof. drd. ing. Constantin S. SIMION

Analizând tainele ascunse nepătrunse ale materiei, oamenii de știință au folosit în activitatea lor, metode științifice de cercetare, dându-le posibilitatea să pătrundă în mai multe domenii științifice. Totodată, ilustrând modelul geniului enciclopedic, vizionar și creator în mod polivalent, aceste personalități științifice au adus mari contribuții omenirii.

Analizând tainele ascunse nepătrunse ale materiei, oamenii de știință au folosit în activitatea lor, metode științifice de cercetare, dându-le posibilitatea să pătrundă în mai multe domenii științifice. Totodată, ilustrând modelul geniului enciclopedic, vizionar și creator în mod polivalent, aceste personalități științifice au adus mari contribuții omenirii.

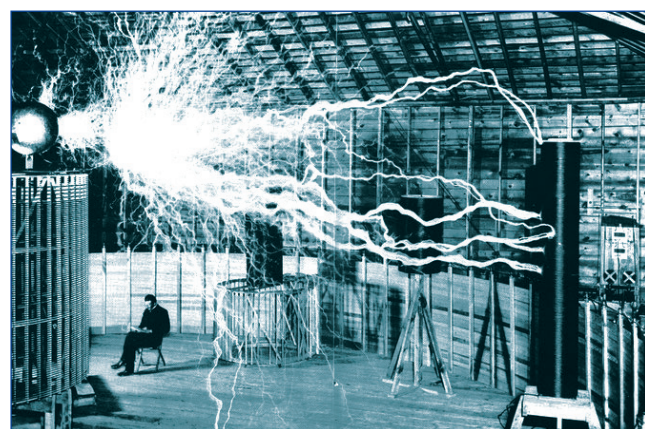
Universitatea Națională de Știință și Tehnologie Politehnica București, este cea mai veche și prestigioasă școală de ingineri din România. Aici sunt pregătiți inginerii, oameni fără de care societatea nu ar putea funcționa. Suntem un popor și cu abilități tehnice moștenite, cu înclinare nativă pentru inginerie și, de multe ori, inginerii români și-au adăugat numele în panteonul științei mondiale (Petrache Poenaru, Anghel Saligny, Spiru Haret, George Constantinescu, Ion Agârbiceanu).

sale. S-a întors apoi în New York ca să-și continue cercetările în domeniul transmisiilor radio, dar a rămas fără sprijin financiar. Visul său de a distribui fără fire energie electrică la nivel global încă nu s-a împlinit.

„Sunt convins că, dintre toate invențiile mele, bobina se va dovedi cea mai importantă și mai valoroasă pentru generațiile următoare!”

Nikola Tesla, Invențiile mele, 1919

Motto:

„Ce noroc ar avea omenirea, dacă ar exista multe nații, care să-i fi adus - față de numărul de locuitori - atât cât i-a adus nația română, în ultimii 120 de ani”.

Henri Coandă

Savantul român de renume mondial **Henri Coandă**

Titlul Doctor Honoris Cauza al Politehnicii Regele Carol II, a fost acordat marelui geniu **Nikola Tesla** (1856-1943), pionier al ingineriei electronice, un inventator, dar și un adevărat vizionar, în anul 1937. Venind în România, a fost găzduit în Casa Coandă din București.

Pionier al ingineriei electrice, Nikola Tesla a fost un inventator și un adevărat vizionar. Era convins că energia electrică poate fi distribuită la nivel global fără fire, prin transmiterea unui curent alternativ de înaltă tensiune și mare frecvență. În anul 1899, Tesla s-a mutat în Colorado Springs, în sud-vestul SUA, unde a construit bobina care îi poartă numele. Aceasta este capabilă să genereze milioane de volți și să emane „scântei” lungi de câțiva metri. Tesla a petrecut acolo nouă luni, timp în care a ținut un jurnal al experimentelor

În anul 1967, în luna iunie, savantului **Henri Coandă** i se conferă titlul de Doctor Honoris Causa al Institutului Politehnic „Gheorghe Gheorghiu-Dej” din București, în științe pentru activitatea sa de pionier al aeronauticii reactive, pentru descoperirea efectului Coandă, pentru realizări remarcabile în domeniile științei și tehnicii.

Participanții la acest eveniment sunt convocați în data de 22 iunie 1967, astfel:

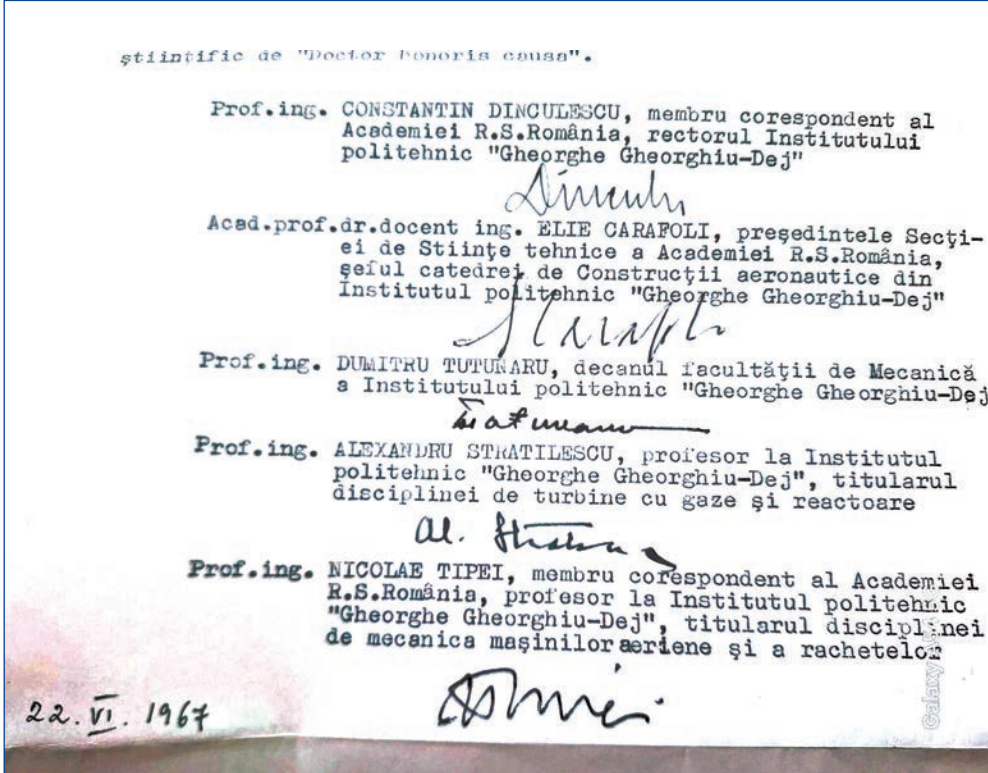

RAPORT

privind acordarea titlului științific de Doctor Honoris Causa inginerului Henri Coandă

Subsemnații

Prof. ing. Constantin Dinculescu, membru corespondent al Academiei R. S. România, rectorul Institutului Politehnic „Gheorghe Gheorghiu-Dej”, acad. Prof. dr. docent ing. Elie Carafoli, președintele Secției de Științe tehnice a Academiei R. S. România, șeful catedrei de Construcții aeronautice din Institutul Politehnic „Gheorghe Gheorghiu-Dej”, prof. ing. Dumitru Tutunaru, decanul facultății de Mecanică a Institutului Politehnic „Gheorghe Gheorghiu-Dej”, prof. ing. Alexandru Stratilescu, profesor la Institutul Politehnic „Gheorghe Gheorghiu-Dej”, titularul disciplinei de turbine cu gaze și reactoare și prof. ing. Nicolae Tipei membru corespondent al Academiei R. S. România, profesor la Institutul Politehnic „Gheorghe Gheorghiu-Dej”

titularul disciplinei de mecanica mașinilor aeriene și a rachetelor, numiți prin ordinul Ministerului Învățământului nr. 67791 din 1.VI.1967 referenți științifici pentru întocmirea raportului privitor la acordarea titlului științific de Doctor Honoris Causa inginerului Henri Coandă am constatat următoarele:

INSTITUTUL POLITEHNIC "GHEORGHE GHEORGHIU-DEJ"				
RECTORAT				
TABEL NOMINAL				
al membrilor Consiliului științific al Institutului				
prezenți la ședința din ziua de 22 iunie 1967				
Nr. crt.	Numele și prenumele	Funcția în institut	Calitatea în consiliu	Semnătura
1.	2.	3.	4.	5.
1.	Dinculescu Constantin	Rector	Președinte	1. Dinculescu
2.	Bărănescu George	Prorector	Vicepreședinte	2. Bărănescu
3.	Albert Francisc	Sef catedră	Secretar științ.	3. Albert
4.	Timotin Alexandru	Conferențiar	Secretar șt.adj.	4. Timotin
5.	Gădea Suzana	Prorector	Membru	5. Gădea
6.	Marinescu Nicolae	Prorector	Membru	6. Marinescu
7.	Voinea Radu		Membru	7. Voinea
8.	Botez Emil	Decan	Membru	8. Botez
9.	Bratu Emilian	Decan	Membru	9. Bratu
10.	Cătuneanu Vasile	Decan	Membru	10. Cătuneanu
11.	Drăgan Gheorghe	Decan	Membru	11. Drăgan
12.	Hortopan Gheorghe	Decan	Membru	12. Hortopan
13.	Manolescu Nicolae	Decan	Membru	13. Manolescu
14.	Oprea Florea	Decan	Membru	14. Oprea
15.	Segărcescu Marcel	Decan	Membru	15. Segărcescu
16.	Tutunaru Dumitru	Decan	Membru	16. Tutunaru
17.	Agărbicescu Ion	Prof.șef cat.	Membru	17. Agărbicescu
18.	Antoniou S. Ion	Prof.șef cat.	Membru	18. Antoniou
19.	Apetrei Constantin	Prof.șef cat.	Membru	19. Apetrei
20.	Bărcă-Alăbeșanu D-tru	Prof.șef cat.	Membru	20. Bărcă-Alăbeșanu
21.	Bercovici Martin	Prof.șef cat.	Membru	21. Bercovici
22.	Botez Mihai	Prof.șef cat.	Membru	22. Botez
23.	Buzdugan Gheorghe	Prof.șef cat.	Membru	23. Buzdugan
24.	Carafoli Elie	Prof.șef cat.	Membru	24. Carafoli

Prin multilaterală sa activitate de cercetare științifică, desfășurată timp de mai bine de șase decenii, savantul român Henri Coandă a deschis drumuri noi în știință și tehnică. Creațiile sale, de o covârșitoare importanță teoretică

1.	2.	3.	4.	5.
25.	Cartianu Gheorghe	Prof.șef cat.	Membru	25. Cartianu
26.	Călin Sergiu	Prof.șef cat.	Membru	26. Călin
27.	Condrea Sergiu	Prof.șef cat.	Membru	27. Condrea
28.	Costeanu Gheorghe	Prof.șef cat.	Membru	28. Costeanu
29.	Drăgănescu Mihai	Prof.șef cat.	Membru	29. Drăgănescu
30.	Drăgulescu Coriolan	Prof.șef cat.	Membru	30. Drăgulescu
31.	Dumitrescu Dumitru	Prof.șef cat.	Membru	31. Dumitrescu
32.	Gheorghiu Th. Gheorghe	Prof.șef cat.	Membru	32. Gheorghiu
33.	Ghiulai Constantin	Prof.șef cat.	Membru	33. Ghiulai
34.	Ionescu Bujor Constantin	Prof.șef cat.	Membru	34. Ionescu
35.	Ionescu Dumitru	Prof.șef cat.	Membru	35. Ionescu
36.	Ionescu Tudor	Prof.șef cat.	Membru	36. Ionescu
37.	Manea Gheorghe	Prof.șef cat.	Membru	37. Manea
38.	Mantea Stefan	Prof.șef cat.	Membru	38. Mantea
39.	Reșișescu Costin	Prof.șef cat.	Membru	39. Reșișescu
40.	Penescu Corneliu	Prof.șef cat.	Membru	40. Penescu
41.	Petrovici Andrei	Prof.șef cat.	Membru	41. Petrovici
42.	Popescu Alexandru	Prof.șef cat.	Membru	42. Popescu
43.	Postelnicescu Mircea	Prof.șef cat.	Membru	43. Postelnicescu
44.	Prada Marius	Prof.șef cat.	Membru	44. Prada
45.	Răduleț Romus	Prof.șef cat.	Membru	45. Răduleț
46.	Rău Alexandru	Prof.șef cat.	Membru	46. Rău
47.	Roman Valter	Prof.șef cat.	Membru	47. Roman
48.	Roșculeț Marcel	Prof.șef cat.	Membru	48. Roșculeț
49.	Serian Mihai	Prof.șef cat.	Membru	49. Serian
50.	Solacolu Serban	Prof.șef cat.	Membru	50. Solacolu
51.	Spătaru Alexandru	Prof.șef cat.	Membru	51. Spătaru
52.	Stănescu D. Ion	Prof.șef cat.	Membru	52. Stănescu
53.	Stoenescu Alexandru	Prof.șef cat.	Membru	53. Stoenescu
54.	Stoicescu Lazar	Prof.șef cat.	Membru	54. Stoicescu
55.	Sobac Ion	Prof.șef cat.	Membru	55. Sobac
56.	Vanci Gheorghe	Prof.șef cat.	Membru	56. Vanci
57.	Zăgănescu Ion	Prof.șef cat.	Membru	57. Zăgănescu
58.	Atanasiu Ion	Prof.consult.	Membru	58. Atanasiu

1.	2.	3.	4.	5.
59.	Blum Isac	Prof.consult.	Membru	59. Blum
60.	Gheorghiu S. Ion	Prof.consult.	Membru	60. Gheorghiu
61.	Severineanu Cornel	Prof.consult.	Membru	61. Severineanu
62.	Teodorescu C. Constantin	Prof.consult.	Membru	62. Teodorescu
63.	Brăiloiu Dan	Conf.șef cat.	Membru	63. Brăiloiu
64.	Drimuș Iosif	Conf.șef cat.	Membru	64. Drimuș
65.	Grădișteanu Ion	Conf.șef cat.	Membru	65. Grădișteanu
66.	Mărculeț Victor	Conf.șef cat.	Membru	66. Mărculeț
67.	Moncea Jean	Conf.șef cat.	Membru	67. Moncea
68.	Popa Alexandru	Conferențiar	Membru	68. Popa
69.	Popa Ion	Conf.șef cat.	Membru	69. Popa
70.	Rusu Oliviu	Conf.șef cat.	Membru	70. Rusu
71.	Sipoș Nicolae	Conf.șef cat.	Membru	71. Sipoș
72.	Tache Voicu	Conf.șef cat.	Membru	72. Tache
73.	Enache Ion	Sef lucr.	Membru	73. Enache
74.	Selivanov Anatolie	Sef cat.	Membru	74. Selivanov
75.	Tudosescu Ion	Lector	Membru	75. Tudosescu
76.	Ivolschi Valentin	Sef cat.	Membru	76. Ivolschi
77.	Radulescu Alexandru	Director	Membru	77. Radulescu
		Delegatul comitetului de partid		

și practică, au determinat schimbări revoluționare în domenii de bază ale tehnicii, au generat și generează în prezent multe investigații care au dus la rezultate de valoare excepțională.

Cercetător prodigios și multilateral, posedînd o vastă cultură științifică, inginerul Henri Coandă este unul dintre cei mai străluciți reprezentanți ai genului creator al poporului român.

Pentru aceste motive propunem ca Institutul Politehnic „Gheorghe Gheorghiu-Dej” să acorde inginerului Henri Coandă titlul științific de „Doctor Honoris Causa”!

Gabriela Szabo, la cota 50!

Pagină realizată de **Radu LEVĂRDĂ**

Născută în aceeași lună, noiembrie, cu Nadia Comăneci, cu 13 ani mai târziu, Gabriela Szabo, a ajuns la borna 50.

Fosta atletă, cu un palmares impresionant ca sportivă, e implicată de ceva timp în mediul academic, în cadrul Universității de Medicină, Farmacie, Științe și Tehnologie „George Emil Palade” din Tg. Mureș, unde contribuie la dezvoltarea sportului din perspective științifice și educaționale, îmbinând experiența de multiplă campioană cu cea a cercetătorului dedicat. Am urmărit-o cu ani buni în urmă, pe viu, la Jocurile Olimpice de la Sydney și la Europenele de atletism de la Budapesta,

încercând acum, să refacem împreună o bună parte din frumoasa ei carieră.

A fost descoperită în orașul natal Bistrița, la vârsta de 13 ani, de antrenorul Zsolt Gyongyossy, care ulterior, i-a devenit soț, acesta văzând ulterior în ea, potențialul unei viitoare campioane. În numai doi ani, talentul și tenacitatea au propulsat-o spre lotul național de atletism, iar din 1991 a început drumul ce avea să marcheze istoria sportului rege al Jocurilor Olimpice, redefinind standardele în probele de 1500, 5000 și 10000 metri și statutul uneia dintre cele mai titrate atlete din istoria României, care, timp de un deceniu, a fost considerată cea mai bună atletă din țara noastră. fiind recompensată cu Ordinul Național Serviciul Credincios în grad de Comandor, de președinte și Colanul de Aur din partea COSR.

Ca junioară, a câștigat primul titlu important, campioană europeană, la Salonic, în proba de 3000 metri, continuând cu cel de la San Sebastian, 1993. Ca senioară, deține un palmares impresionant 28 de medalii, printre care dubla obținută la Universiada de la Fukuoka, 1995, la 1500 și 3000 metri, an în care a devenit cea mai tânără campioană mondială indoor, la Barcelona, victoria din proba de 5000 metri a Mondialelor de la Atena, 1997, prima a unei atlete române la o asemenea competiție, tripla de la Jocurile Olimpice, aur și bronz, la Sydney, 2000, la 5000, respectiv, 1500 și argint la Atlanta, 1996. A mai urcat pe cea mai înaltă treaptă a podiumului la

Mondialele de la Sevilla, 1999, la 5000 și Edmonton, 2001, la 1500, la cele de sală, desfășurate la Valencia, 1996, Paris, 1997, Maebashi, 1999, la 1500 și 3000 metri.

În 1998 a devenit prima atletă din lume cu cele mai bune rezultate mondiale la cinci probe diferite 1500, o milă, 2000, 3000 și 5000 metri, pentru ca, un an mai târziu, să câștige turneul Golden League, alături de danezul de origine kenyană Wilson Kipketer, cu care a împărțit premiul de 50 kilograme de aur. Recordul olimpic de la Sydney, 14:40,80, pe 5000 metri, a rezistat timp de 16 ani! Recunoașterea internațională a venit, firesc, fiind desemnată în 1999 Atleta Lumii și Sportiva Anului în Lume de către IAAF și Asociația Mondială a Presei Sportive. După retragerea din activitatea competițională s-a implicat în educație, cultură și sport, ca secretar pe probleme de marketing al federației și de vicepreședinte, fondator și președinte de onoare al Asociației „Sport pentru Viață”, membru al structurilor europene de atletism, ministru al Tineretului și Sportului, membru al Comitetului Executiv al COSR, în două mandate consecutive, director general la CSM București și Universitatea „Ioan I. Dalles” și în prezent, cum am menționat, la o universitate importantă din Tg. Mureș.

Sportiva, care prin talent, rigoare și curaj a urcat pe podiumurile lumii atletice, rămâne un model de profesionalism, perseverență și spirit greu de înfrânt și în viața de dincolo de arene.

Trofee mondiale la canotaj și haltere

Cambei confirmă și la campionatele lumii

Sportivii români au continuat să se remarcă și la campionatele lumii de canotaj și haltere. Canotorii au urcat de șase ori pe podium, iar halterofilii au cucerit patru trofee.

În îndepărtata Chină, la Shanghai, au intrat în posesia celor mai strălucitoare medalii noul echipaj de dublu rame feminin, în care multipla campioană Simona Radiș a avut-o alături pentru a doua oară alături pe Maria Magdalena Rusu. Învingătoare și la Europene, ele au reeditat perfor-

manța la Mondiale, impunându-se lejer, peste patru secunde, în fața echipajelor din Franța și SUA. Succes realizat și în noua probă de 8+1 mixt de cele două împreună cu Maria Lehaci - Andrada Mo-

roșanu - Florin Lehaci - Florin Arteni - Ciprian Tudosă - Ștefan Berariu - Victoria Petreanu, cârmaci.

Au câștigat argintul echipajele de 4 rame masculin Andrei Vatamanu - Eduard Moldovan - Andrei

Mândrilă - Ciprian Tudosă, dublu rame Florin Arteni - Florin Lehaci, 4 rame feminin Ancuța Bodnar

- Geanina Juncănariu - Adriana Adam - Amalia Bereș, 8+1 Cristiana Drugă - Roxana Anghel - Iulia Bălăucă - Iuliana Buhuș - Maria Lehaci - Ancuța Bodnar - Geanina Juncănariu - Amalia Bereș - Victoria Petreanu.

500 de halterofili și halterofile din 93 de țări s-au întrecut pentru medaliile Campionatelor. Mondiale de la Torun-Norvegia. Doi dintre cei patru sportivi români au reușit să intre în posesia prețioaselor trofee. Tripla medaliată de la întrecerile continentale desfășurate la Chișinău, Mihaela Cambei, s-a impus de data asta la o nouă categorie, 53 kilograme, la stilul smuls cu 94 kilograme. La care a adăugat argintul la aruncat, 114 și la total, probă olimpică, 208. O surpriză plăcută a oferit-o

din nou cubanezul naturalizat Luis Laurent Rodriguez care, la categoria 110 kilograme, a luat argintul la smuls, cu 188 kilograme, întrecut fiind de uzbekul Aspar Djuraev, 196. Din păcate, a ratat apoi cele trei încercări la aruncat, nefiind punctat la total. Rodriguez câștigase două bronzuri la Europene, la smuls și total.

Recunoașterea persoanei juridice străine

Avocat Mariana-Daniela **BĂDESCU**, editor senior

Calitatea de subiect de drept a străinului, persoană fizică, este recunoscută, în condițiile actuale, în toate statele, existând deosebiri între acestea în ce privește volumul drepturilor acordate străinului.

În cazul persoanelor juridice se ridică, însă, problema recunoașterii lor extrateritoriale. Persoana juridică străină poate săvârși acte numai dacă este recunoscută. Condițiile în care se face recunoașterea sunt prevăzute de legea statului recunoașterii. În consecință, legea română reglementează recunoașterea persoanelor juridice în țara noastră. Prin recunoaștere, act declarativ de drepturi, se constată existența persoanei juridice străine și se admit efectele ei extrateritoriale. Recunoașterea are ca obiect calitatea de persoană juridică, de subiect de drept. În cazul în care se admite unei persoane juridice străine să introducă o acțiune în fața instanțelor judecătorești române, înseamnă că se recunoaște aceasta ca subiect de drept. Recunoașterea poate avea ca obiect și modificările care intervin în privința persoanei juridice și prin care i se restrânge ori i se lărgeste capacitatea de folosință avută mai înainte. În acest sens, recunoașterea poate avea ca obiect reorganizarea, falimentul, lichidarea sau încetarea existenței persoanei juridice străine. În raporturile de comerț exterior, trebuie ca partenerul român să fie încunoscător despre măsurile de reorganizare a persoanei juridice străine, pentru a-i fi opozabile. Obligația are caracter reciproc. În practica arbitrală a Curții de Arbitraj Comercial Internațional, s-a decis că măsurile de reorganizare trebuie aduse la cunoștința partenerului din străinătate și în circuitul economiei cu alte state, pentru ca transmiterea de drepturi și obligații să fie opozabilă celui alt contractant. Oricare din părți poate să declare în fața instanței arbitrale sau de judecată că renunță la avizarea scrisă, fiind la curent cu reorganizarea contractantului. Dreptul nostru nu prevede o singură modalitate pentru recunoașterea persoanei juridice străine. Astfel, societățile comerciale străine, fie că sunt de persoane sau de capitaluri, sunt recunoscute ca atare (în temeiul legii) sau dacă sunt îndeplinite

anumite condiții rezultate din dispoziții legale: a) persoana juridică străină să fi fost constituită în conformitate cu legea ei națională; b) să aibă calitatea de subiect de drept, adică să fie vorba de o persoană juridică; c) ordinea publică în dreptul internațional privat să nu se opună la recunoașterea persoanei juridice. În cazul în care este vorba de recunoașterea modificărilor intervenite privind persoana juridică, iar aceste modificări decurg dintr-o hotărâre judecătorească, de exemplu de declarare în stare de faliment a unei societăți comerciale pe acțiuni, asemenea recunoaștere este supusă condițiilor prevăzute în Legea nr. 105/1992, actualizată. Din interpretarea acestor texte se consideră că hotărârile judecătorești în materie de statut personal produc efecte independente de exequator în țara noastră, în măsura în care nu comportă acte de urmărire silită. Ca atare, hotărârile judecătorești străine prin care se modifică personalitatea juridică, de exemplu, se restrânge capacitatea de folosință a acesteia, produc efecte în țara noastră fără a fi nevoie de exequator, dacă nu implică măsuri de urmărire silită. Convențiile internaționale încheiate de țara noastră consacră, expres sau implicit, sistemul recunoașterii persoanelor juridice cu scop patrimonial ca atare, deplin drept. Astfel, de exemplu, sunt tratate privind acordarea asistenței juridice, convenții pentru garantarea reciprocă a investițiilor, convenții pentru evitarea dublei impunerii, acorduri de cooperare economică și tehnico-științifică, acorduri de colaborare în domeniul turismului și altele asemenea. Persoana juridică străină recunoscută beneficiază de toate drepturile care decurg din legea statutului ei organic, în afară de cele pe care statul care face recunoașterea le refuză prin dispozițiile sale legale. În principiu, persoanele juridice străine se bucură de drepturi în țara noastră în conformitate cu regimul național, afară dacă un text ar prevedea altfel sau dacă asemenea soluție ar rezulta din împrejurările cauzei. Persoanele juridice străine recunoscute sunt, însă, supuse unor condiții diferite, după cum ele vor să desfășoare în țara noastră o activitate cu caracter permanent sau numai cu caracter întâmplător, sporadic. Aplicarea regimului național nu poate însă să însemne că se conferă persoanei juridice străine pe teritoriul nostru mai multe drepturi decât îi recunoaște legea statutului ei personal (legea țării de origine). Pe de altă parte, regimul național se acordă persoanelor juridice străine sub condiția reciprocității, adică numai în măsura în care firmele române se bucură de aceleași drepturi în țările cărora aparțin acele persoane juridice. Se admite că reciprocitatea poate fi de fapt. Regimul național, pe bază de reciprocitate, privește

ocrotirea juridică, dreptul de a se adresa diferitelor organe de stat, scutirea de taxe și cheltuieli de judecată, asistența juridică gratuită. Legea română poate să determine ori să restrângă capacitatea persoanei juridice străine de a avea bunuri în țara noastră. Prin derogare de la regimul național, se poate acorda persoanelor juridice străine clauza națiunii celei mai favorizate, potrivit căreia se recunosc persoanelor fizice și persoanelor juridice ale unui stat drepturi cel puțin egale cu acelea acordate persoanelor fizice și persoanelor juridice ale oricărui alt stat. Prin convențiile internaționale încheiate se determină domeniile în care se stabilește clauza națiunii celei mai favorizate și, de regulă, sub condiția reciprocității. Cele mai multe convenții comerciale sau de cooperare economică și tehnico-științifică, pe termen lung, încheiate de țara noastră, conțin clauza națiunii celei mai favorizate. Fiindcă tot am făcut mai multe referiri la „statutul persoanei juridice” dar nu l-am explicat, ei bine prin acesta se înțelege ansamblul normelor potrivit cărora aceasta ia naștere, se manifestă ori încetează să mai existe, precum și acelea care îi asigură manifestarea ca subiect de drepturi în raporturile juridice interne (față de membri) și externe, față de terți. Exercitarea drepturilor și obligațiilor de către persoana juridică străină (capacitatea de exercițiu) în țara noastră este supusă legii ei naționale, cu respectarea dispozițiilor prevăzute de legea română. Persoanele juridice care doresc să desfășoare în țara noastră o activitate cu caracter permanent au nevoie de autorizația de funcționare care se eliberează de Ministerul Comerțului Exterior pe baza cererii adresate acestuia, care cuprinde mențiunile prevăzute de lege. Ca efect al recunoașterii, persoanele juridice străine pot să încheie, fără nici o încuviințare ori autorizație din partea organelor statului nostru, acte cu caracter întâmplător, izolat. Și tot astfel pot să încheie contracte izolate cu o firmă română. Fuziunea persoanelor juridice de naționalități diferite, recunoscute de statul român, se poate realiza dacă sunt îndeplinite cumulativ condițiile prevăzute de cele două legi naționale aplicabile statutului lor organic. În vederea apărării intereselor proprii când le sunt încălcate, persoanele juridice străine recunoscute în țara noastră se pot adresa instanțelor de judecată și Curții de Arbitraj pentru comerțul exterior, ori altor autorități.

Baroul București
-0721 867 155

avocatdanielabadescu@gmail.com

Cronica Timpului

Revistă editată de **Uniunea Ziariștilor Profesioniști din România**

Redacția

Director general onorific

Doru Dinu GLĂVAN

Director

Nicolae VASILE

Redactor-șef onorific

Rodica SUBȚIRELU

Redactor-șef

Marian DUMITRU

Redactor-șef adjunct

Daniela BĂDESCU

Teodora MARIN

Art director

Mihai APOLOZAN

Consilier editorial

Maria DOHOTARU

Corectură

Ioan GANEA - CHRISTU

Consultanță juridică **Avocat Mariana Daniela BĂDESCU**

Membri fondatori

Doru Dinu GLĂVAN

Rodica SUBȚIRELU

Marian DUMITRU

Nicolae CABEL

Clementina TIMUȘ

Eliza ROHA

Claudia MOTEA

Responsabilitatea juridică pentru conținutul articolului publicat aparține autorului

Adresă **Bd. General Gheorghe Magheru**
nr. 28-30, et. 1, Sector 1, București

Contact

Tel: 021 317 9225

Fax: 021 313 0672

cronicatimpului2015@gmail.com uzpr/cronica-timpului

facebook.com/uzp.org.ro

Cont la Banca Comercială Română

(pentru revista „Cronica Timpului”)

RO04 RNCB 0072 0497 0059 0007

ISSN: 2393-1361

Tipărit la

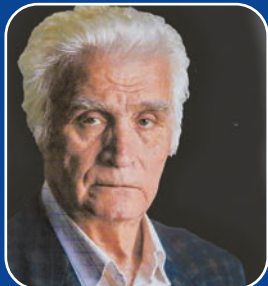
Tipografia MAGIC PRINT

Motto-cugetare-aforism:

„Visele se împlinesc când ești treaz, crezi și nu faci umbră pământului degeaba“

Cover

Vergil COJOCARU - COVER
editor senior
pictor, membru UAPR, UZPR,
Liga Navală Română,
vice-președinte cu probleme culturale

Mihaela Elena Ketchum este inginer agronom, cercetător de profesie și om de afaceri. Și-a descoperit acest talent căutând vindecarea sufletească și automotivarea, fapt care mă face să înțeleg, că picturile, arta în general este un flux energetic ce străbate prin emoție mintea, corpul și sufletul omului creând un dialog viu între ele.

Mihaela Elena este și vecina mea, așa că ne-am întâlnit la o Galerie de Artă unde, cu emoție, am descoperit lucrările sale și preocuparea sa artistică.

Lumina culorilor din florile sale m-a fermecat și am considerat că talentul este un dar sfânt ce trebuie împărtășit cu ceilalți. „Dar din dar se face Raiul” - se spune -, eu aș interpreta așa: bucuria de a picta devine bucuria dăruită iubitorilor de frumos. „Exprimați-vă prin talentele voastre” - ar fi mesajul meu, spre a deveni cu toții, mai vii, mai fericiți, mai utili și mai valoroși.

Iubirea actului artistic devine exemplu de urmat și încurajare de a urca în viață când, uneori, te simți obosit și dezorientat.

Adu grădinile sufletului la vedere așa cum artista o face! Adu talentele tale și dă-le viață indiferent ce meserie ai.

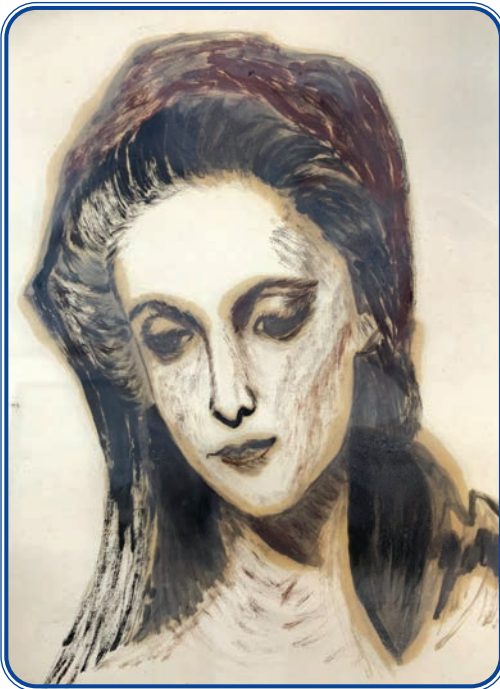
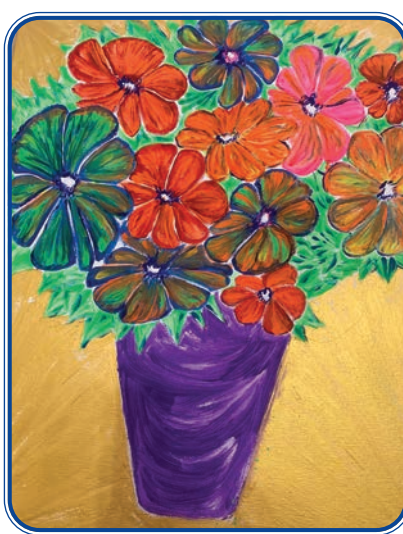
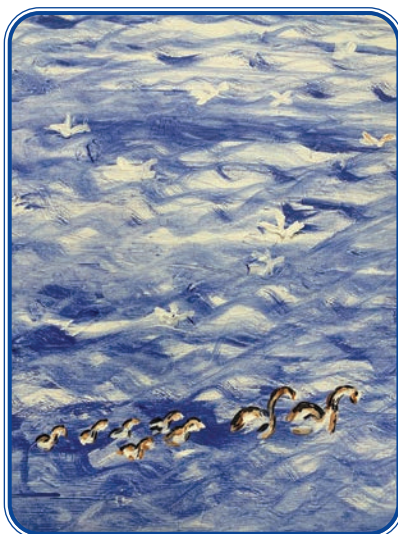
Arta este un mijloc de exprimare dar și o trăire emoțională ce începe în inima artistului și se transferă în sufletul privitorului cuibărindu-se trainic acolo. Stilul fiecărui artist conferă unicitate și autenticitate lucrărilor sale, o amprentă energetică purtând în ea înțelepciune. Contaminați-vă și lăsați-vă emoționați de lucrările sale, care sunt vii și vibrante.

Arta înobilează omul și viața sa. Arta este creatoare de noi și noi domenii. Artiștii sunt copiii vizionari ai lumilor noi, nenăscute încă dar ce se vor materializa și vizibile. Arta dă năvală, prin emoție, din sufletul artistului, devenind o ființă nouă, cu un suflet al său. Arta transcende generațiile purtând în ea mesaje transformatoare. Arta picturală este un poem al sufletului, o poezie în culori, lumini și forme ce dansează în imagini și recrează continuu. Prin artă, îmi spunea artista „omul trăiește spontan și autentic”. Prin artă rămânem tineri, pentru că arta există la timpul prezent. Actul creator ne înalță și ne luminează. O să iubiți tablourile sale, simțindu-le ca pe niște buniprieteni! Arta este calea către noi înșine, o regăsire de sine.

Un înțelept a fost întrebat, ce este viața. Iar el a ridicat ochii către cer privind păsările care zburau în viteză pregătindu-se pentru călătoria lor către țările calde. Un zbor? A încercat să ghicească interlocutorul. O experiență a zborului, o călătorie, a răspuns înțeleptul.

Arta, hrană pentru suflet

Mihaela Elena Ketchum și picturile sale cu flori care luminează încăperea unde sunt expuse, încălzesc sufletul privitorului.

Arta Mihaelei Elena Ketchum, este o călătorie, un zbor înălțător prin viață!

